

Ліягона

Як знайти допомогу
і надію, коли хтось у
подружжі залучений
до порнографії, с. 26

Чотири способи
краще чути Святого
Духа, с. 16

Як скласти
уривки минулого
в зрозумілу
картину, с. 22

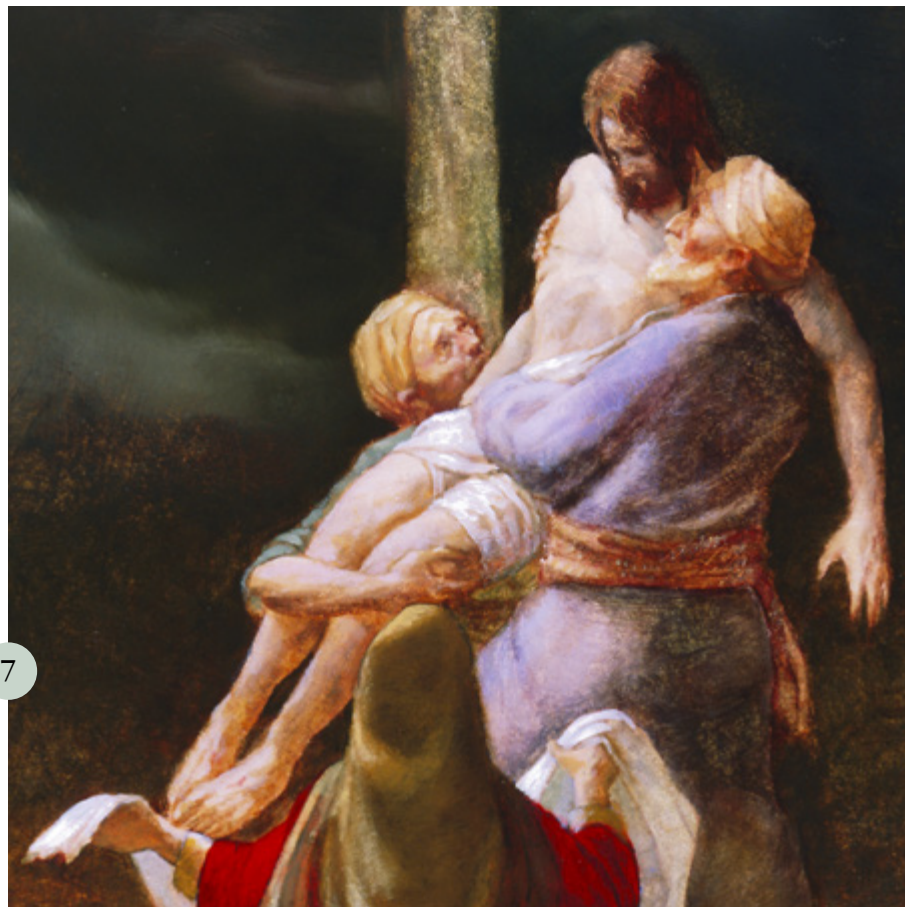
Сімейна історія
та храмова
робота: величне
поєднання, с. 34

Ці старійшини служили в 1913 році в Данії. За десятки років до цього Господь у одкровенні сказав Джозефу Сміту, що "ниви вже білі для жнив" (УЗ 4:4), і що "найціннішим для тебе буде проголошувати покаяння цьому народові" (УЗ 15:6). Відповідно Пророк та наступні Президенти Церкви покликали багатьох перших членів служити на місії по всьому світу.

Фотографію надано з люб'язного дозволу
Церковної історичної бібліотеки

7

РУБРИКИ

8 Блокнот жовтневої конференції, 2016 рік

10 Ми говоримо про Христа: Справжнє диво зцілення
Джонатан Тейлор

12 Наші домівки, наші сім'ї: Я помру?
Грегорі Хемблін

20 Портрети віри: Адріана Гонсалес

40 Голоси святих останніх днів

80 До нових зустрічей: Притча про немудру бджолу
Старійшина Джеймс Е. Талмейдж

НА ОБКЛАДИНЦІ

Перша сторінка обкладинки: Фрагмент картини *Вона знайде загублене*, художник Брайан Кершисник.

ПОСЛАННЯ

4 Послання Першого Президентства: "Як Я вас полюбив"
Президент Томас С. Монсон

7 Послання візитного вчителювання: Спокута Христа є доказом Божої любові

СТАТТІ

14 Життя—це п'єса: план спасіння на три дії.
Маргарет Уїллден
Наше вічне існування подібне до п'єси на три дії, а євангелія Ісуса Христа—це наш сценарій.

16 Голос Духа
Старійшина Едуардо Гаваррет
Дух може застерігати, скеровувати і промовляти до нас, якщо ми уважно дослухаємося до Його голосу.

22 Розуміти історію Церкви навчанням і вірою
Кетлін А. Ерексон
Як нам найкраще вивчати неповні фрагменти історії?

26 Відчай і надія
Сім способів того, як подружжя людини, залученої до порнографії, може знаходити надію і силу жити далі.

32 Я вирушила на пошуки храму
Мірей Руффе
Я шукала святе місце і зрештою знайшла свого вічну сім'ю.

34 Сімейна історія і храмові благословення
Старійшина Дейл Г. Ренлунд, Рут Л. Ренлунд і Ешлі Р. Ренлунд
Справжня сила приходить завдяки поєднанню сімейної історії та храмових благословень.

44

44 **Спокійно сприймати недосконалість**

Елізабет Ллойд Лунд

Особисті слабкості можуть засмучувати, але недосконалість відкривають можливість для особистого зростання.

48 **Працювати над слабкостями, малювати віру**

Е. Трейсі Уільямс

До і під час місії я мала навчитися покладатися на Спасителя—і в цьому процесі я знайшла себе.

50 **На перехрестях зі своїми друзями**

Стівен В. Оуен

Іти дорогою на самоті може бути важко, але саме такі рішення визначають нашу долю.

53 **Плакат: Дотягнись**

54 **Знайдіть, принесіть, навчайте: відгукніться на заклик виконувати храмову роботу**

Карліса Крамер

Як ви можете допомагати в просуванні Господньої роботи вперед? Це просто—лише знаходьте, приносьте і навчайте!

56 **Три способи долучитися до сімейної історії**

Саллі Джонсон Одекерк

Коли йдеться про сімейну історію, іноді важко зрозуміти з чого почати. Троє молодих людей розповідають про те, що вони робили.

59 **Рядок за рядком: 1 Коринтянам 10:13**

60 **Відповіді церковних провідників: Як змінитися**

Старійшина Джеффри Р. Холланд

61 **Місце для нас**

62 **Запитання і відповіді**

Як я можу знаходити час для церковних заходів, домашніх сімейних вечорів та особистого вивчення Писань, якщо домашні завдання забирають так багато часу?

64 **Коли план став реальним**

Алісса Холм

Після того як померла моя провідник Товариства молодих жінок, план спасіння раптом став чимось більшим, ніж просто схемою.

Привіт!
Мене звуть Ренталін.

68

66 **Я? Дращюся?**

Мерілл Бурен

*Джеффові лише хотілося гра-
тися з Беном. А як же Сем?*

68 **Діти з приязним ставленням: Ділитися любов'ю з друзями**

Деван Дженсен

70 **Чемпіон з множення**

Джессіка Ларсен

*Лука мав просто здати
табличку множення. Чи могла
йому допомогти молитва?*

72 **Відповіді від апостола: Що таке ключі священства?**

Старійшина Гарі Е. Стівенсон

74 **Фігурки персонажів з Писань: Обряд хрищення і священство відновлено**

75 **Картки з цитатами з конференції**

76 **Історії про Ісуса: Коли Ісус був дитям**

Кім Уебб Рейд

79 **Розмальовка: Я можу виявляти любов до інших людей**

Знайди заховану Ліягону в цьому номері. Підказка: Як ти виявляєш доброту на гральному майданчику?

50

Перше Президентство: Томас С. Монсон,
Генрі Б. Айрінг, Дітер Ф. Ухтдорф

Кворум Дванадцятих Апостолів: Рассел М. Нельсон,
Даллін Х. Оукс, М. Рассел Баллард, Роберт Д. Хейлз,
Джеффри Р. Холланд, Девід А. Беднар, Квентін Л. Кук,
Д. Тодд Крістоферсон, Ніл Л. Андерсен, Рональд А.
Разбанд, Гарі Е. Стівенсон, Дейл Г. Ренлунд

Редактор: Джозеф В. Сітаті

Помічники редактора: Ренделл К. Беннетт,
Керол Ф. Мак-Конкі

Консультанти: Брайан К. Ештон, Джин Б. Бінгам,
Лей Гранд Р. Кертіс мол., Крістоффер Голден, Дуглас Д.
Холмс, Ерік В. Копічк, Ларрі Р. Лоуренс, Керол М. Стівенс

Головний директор: Пітер Ф. Еванс

Директор церковних журналів: Аллан Р. Лойборг
Бізнес-менеджер: Гарф Кеннон

Головний редактор: Адам С. Олсон

Помічник головного редактора: Раян Карр
Помічник з видавництва: Крестильда Амарал

Редколегія: Бетені Бартоломі, Бріттані Бетті, Девід Діксон,
Девід А. Едвардс, Метью Д. Фліттон, Лорі Фуллер, Гарретт
Х. Граф, Ларен Портер Гонт, Шарлот Ларкабал, Майкл Р.
Морріс, Ерік Б. Мердок, Саллі Джонсон Одекері, Джошуа
Дж. Перкі, Джен Пінборо, Річард М. Ромні,
Мінді Енн Селу, Марісса Віддісон

Головний директор художнього відділу:
Дж. Скотт Кнудсен

Керівник художнього відділу: Тедд Р. Петерсон
Дизайнери: Дженетт Ендюз, Фей П. Андрус, С. Кімбалл
Ботт, Томас Чайлд, Девід Грін, Коллін Хінклі, Ерік П.
Джонсен, Сюзен Лофгрен, Скотт М. Мої, Марк В.
Робінсон, Рейчел Сміт, Брет Тир, К. Ніколь Уолкенхорст

Координатор з прав власності: Коллітт Небекер Он

Керівник видавництва: Джейн Енн Пітерс
Склад видавництва: Глен Едейр, Конон Боуторп Брідж,
Джулі Бурдетт, Брайан В. Джиджі, Джинні Дж. Нільсон,
Гейл Тейт Рафферті, Дерек Річардсон

Підготовка до друку: Джошуа Денніс, Аммон Гарріс

Відповідальний за друк: Стівен Льюїс

Відповідальний за розповсюдження: Трой К. Веллінг
За інформацією щодо передплати і цін поза межами
Сполучених Штатів і Канади зайдіть на сайт store.lds.org
або звертайтеся до місцевого розподільного центру
Церкви або керівника приходу чи філії.

Рукописи і запитання надсилайте он-лайн на сайт
liahona.lds.org; поштою до *Liahona*, Rm. 2420, 50 E.
North Temple St., Salt Lake City, UT 84150-0024, USA; або
електронною поштою на адресу: liahona@ldschurch.org.

Лягона (слово з Книги Мормона, що означає "компас"
або "дороговказ") друкується: албанською, англійською,
біслама, болгарською, вірменською, в'єтнамською,
голландською, грецькою, датською, естонською,
індонезійською, ісландською, іспанською, італійською,
камбоджійською, китайською, кірибаті, корейською,
китайською (спрощеною), латвійською, литовською,
мальгаською, маршалійською, монгольською, німецькою,
норвезькою, польською, португальською, російською,
румунською, самоанською, себуано, словенською,
суахілі, тагальською, тайянською, тайською, тонганською,
угорською, українською, урду, фіджійською, фінською,
французькою, хорватською, чеською, шведською та
японською мовами. (Періодичність видання різна в
залежності від мови).

© 2017 by Intellectual Reserve, Inc. Усі права застережено.
Printed in the United States of America.

Інформація щодо авторського права: Якщо не вказано
інше, окремі особи можуть копіювати матеріали з *Лягони*
для особистого, некомерційного використання (а також
для церковних покликань). Це право може бути скасовано
у будь-який час. Візуальні матеріали не можна копіювати,
якщо про ці обмеження зазначено у рядку з інформацією
про мистецьку роботу. Питання щодо авторського права
треба направляти до Intellectual Property Office, 50 E. North
Temple St., FL 13, Salt Lake City, UT 84150, USA; електронна
адреса: cor-intellectualproperty@ldschurch.org.

For Readers in the United States and Canada:
February 2017 Vol. 20 No. 2. LIAHONA (USPS 311-480)
Ukrainian, (ISSN 1096-5173) is published monthly by The
Church of Jesus Christ of Latter-day Saints, 50 East North
Temple St., Salt Lake City, UT 84150. USA subscription price
is \$10.00 per year; Canada, \$12.00 plus applicable taxes.
Periodicals Postage Paid at Salt Lake City, Utah. Sixty days'
notice required for change of address. Include address
label from a recent issue; old and new address must be
included. Send USA and Canadian subscriptions to Salt Lake
Distribution Center at address below. Subscription help
line: 1-800-537-5971. Credit card orders (Visa, MasterCard,
American Express) may be taken by phone. (Canada Poste
Information: Publication Agreement #40017431)

POSTMASTER: Send all UAA to CFS (see DMM 507.1.5.2).
NONPOSTAL AND MILITARY FACILITIES: Send address changes
to Distribution Services, Church Magazines, P.O. Box 26368,
Salt Lake City, UT 84126-0368, USA.

Ідеї для домашнього сімейного вечора

У цьому номері є статті та вправи, якими можна скористатися на домашньому
сімейному вечорі. Ось два приклади:

"Я помру?" с. 12: Розуміння плану
спасіння—це складова нашого вічного
розвитку. Ви можете вивчати план,
читаючи такі уривки з Писань: 2 Нефій
2:22–25; 9:10–11; Алма 34:32–33;
40:11–14; 42:5–15; або Учення і Завіти
76:30–113. Ви можете створити схему,
по черзі малюючи кожну частину плану
спасіння, як про неї сказано в Писаннях
(приклад схеми ви можете знайти на с.
54 у книзі *Проповідуйте Мою євангелію*).
Ви можете також повчитися викладати ці
принципи одне одному, аби вміти про-
сто пояснювати план спасіння людині,
яка буде про нього розпитувати.

**"Знайдіть, принесіть, навчайте:
відгукніться на заклик виконувати
храмову роботу",** с. 54: Чи ви
прийняли виклик? Господні апостоли
запрошують кожного з нас "підготувати
таку ж кількість імен для храму,
скільки хрищень ви виконаєте у храмі,
й допомогти ще комусь зробити те ж
саме", і ви можете робити це сім'єю!
Аби більше дізнатися про заклик,
зайдіть на сайт templechallenge.lds.org
і знайдіть кілька підказок покрокового
дослідження сімейної історії. Ви можете
проводити наступні домашні сімейні
вечори, готуючи імена для храму і
навчаючи друзів тому, як досліджувати
їхню сімейну історію.

БІЛЬШ ДОКЛАДНО ОН-ЛАЙН

Лягона та інші церковні матеріали доступні багатьма мовами на сайті **languages.lds.org**. Відвідайте сайт **facebook.com/liahona.magazine** (доступний англійською, португальською та іспанською), щоб знайти натхненні послання, ідеї для домашніх сімейних вечорів та статті, якими ви можете поділитися з друзями та сім'єю.

ТЕМАТИЧНИЙ ПОКАЖЧИК

Номери сторінок відповідають першій сторінці статті.

Віра, 22, 40, 48, 70
Вічні сім'ї, 4, 32, 34
Десятина, 61
Друзі, 50, 66
Згубна звичка, 26
Зцілення, 10, 26
Історія Церкви, 22, 74
Ісус Христос, 7, 10, 12,
42, 48, 76
Лихо, 64, 80
Любов, 4, 7, 64, 79

Мир, 12, 41, 42, 44
Місіонерська робота,
32, 40, 42, 48, 68
Молитва, 42, 70, 72
Надія, 26
План спасіння, 12, 14, 64
Покаяння, 60
Порнографія, 26
Причастя, 41
Пріоритети, 62
Розлучення, 26, 43

Святий Дух, 16, 42
Священство, 72, 74
Сімейна історія, 32, 34,
54, 56
Слабкості, 44, 48
Спокуса, 59, 61
Спокута, 7, 10, 14, 44, 48
Храм, 32, 34, 54, 56,
61, 76
Хрищення, 74

Президент
Томас С.
Монсон

“ЯК Я ВАС ПОЛЮБИВ”

Кілька років тому один друг на ім'я Луїс розповів мені дуже щемливу історію про свою ніжну матусю, яка завжди дуже лагідно розмовляла. Коли вона померла, то не залишила своїм синам і дочкам ніякого фінансового багатства, але вона залишила їм у спадок свій приклад, свою жертовність, свій послух.

Після того як усі поховальні промови було виголошено і поховальна церемонія завершилася, всі дорослі члени сім'ї зібралися, щоб переглянути скромне майно, яке залишилося після матері. Серед іншого Луїс знайшов записку і ключ. У записці була інструкція: “У кутовій спальні, у нижній шухляді моєї шафи є маленька скринька. У ній містяться скарби мого серця. Цей ключ відкриє ту скриньку”.

Усі почали думати, що ж таке цінне було у мами, що вона закрила його на замок.

Скриньку дістали з того місця, де вона була, і обережно відкрили за допомогою ключа. Коли разом з іншими Луїс переглядав вміст скриньки, вони знайшли фотографії із зображенням кожної дитини, де було вказано її ім'я та дату народження. Потім Луїс дістав саморобну валентинку. Незграбним дитячим почерком, в якому він впізнав свою руку, 60 років тому були написані слова, які він прочитав: “Люба матусю, я тебе люблю”.

Серця сповнилися ніжністю, голоси притихли, в очах з'явилися сльози. Маминим скарбом була її вічна сім'я. Її сила ґрунтувалася на міцному фундаменті слів “Я тебе люблю”.

У сьогоденному світі немає жодного місця, де цей фундамент був би потрібніший, ніж у домівці. І треба зробити так, аби найкращим прикладом тієї основи були домівки святих останніх днів, для яких любов є серцем їхнього сімейного життя.

Тим з нас, хто вважає себе послідовниками Спасителя Ісуса Христа, Він дав цю далекоглядну настанову:

“Нову заповідь Я вам даю: Любіть один одного! Як Я вас полюбив, так любіть один одного й ви!”

По тому пізнають усі, що ви учні Мої, як будете мати любов між собою”¹.

Якщо ми хочемо дотримуватися заповіді любити одне одного, ми повинні ставитися одне до одного зі співчуттям і повагою, виявляючи свою любов у повсякденному спілкуванні. Любов—це добре слово, терпелива відповідь, безкорисливі вчинки, розуміюче вухо, прощаюче серце. Під час спілкування ці та інші подібні до них якості допоможуть людям побачити любов у наших серцях.

Президент Гордон Б. Хінклі (1910–2008) зазначав: “Любов—горщик із золотом на кінці веселки. Однак це більше, ніж кінець веселки. Любов—це також і початок; з неї починається краса, яка розливається дугою на небі у грозовий день. Любов—це безпека, за якою плачуть діти, це—прагнення молодих людей, це—клей, який поєднує шлюб, і це мастило, яке запобігає руйнівному тертю в домі; це—спокій у похилому віці, сонячне світло надії, яке сяє під час смерті. Настільки

ж багаті люди, які мають любов у стосунках із сім'єю, друзями, в церкві та з сусідами”².

Любов—це сама суть евангелії, найблагородніша якість людської душі. Любов—це ліки для нездорових сімей, хворих суспільств та недужих країн. Любов—це усмішка, помах рукою, доброзичливе зауваження і комплімент. Любов—це жертва, служіння і безкорисливість.

Чоловіки, любіть своїх дружин. Ставтеся до них з гідністю і вдячністю. Сестри, любіть своїх чоловіків. Ставтеся до них шанобливо, підбадьорюйте їх.

Батьки, любіть своїх дітей. Моліться за них, навчайте їх і свідчіть їм. Діти, любіть своїх батьків. Виявляйте їм повагу, вдячність і послух.

Без чистої любові Христа, як каже Мормон, “[ми] ніщо”³. Я молюся про

те, щоб ми могли виконати пораду Мормона: “моліться Батькові з усією енергією вашого серця, щоб вас було сповнено цією любов’ю, яку Він дарував усім, хто є істинними послідовниками Його Сина, Ісуса Христа; щоб ви могли стати синами

Бога; щоб коли Він явиться, ми могли бути такими, як Він”⁴. ■

ПОСИЛАННЯ:

1. Іван 13:34–35.
2. Gordon B. Hinckley, “And the Greatest of These Is Love,” *Ensign*, Mar. 1984, 3.
3. Мороній 7:46; див. також вірш 44.
4. Мороній 7:48.

ЯК НАВЧАТИ З ЦЬОГО ПОСЛАННЯ

Президент Монсон навчає нас, як важливо виявляти справжню любов Христа, особливо вдома. Подумайте, що ви можете робити, аби виявляти більше любові тим, кого навчаєте. Попросіть їх обговорити, як вони можуть виявляти більше любові одне одному. Заохочуйте їх обрати одну з тих ідей і скласти план досягнення її усією сім'єю. Наприклад, члени сім'ї можуть виявити бажання кожного тижня таємно послужити іншому члену сім'ї. Попросіть їх пізніше поміркувати над тим, як зусилля в досягненні їхньої мети зміцнили любов у їхньому домі.

Молитва за мир

Сара Т.

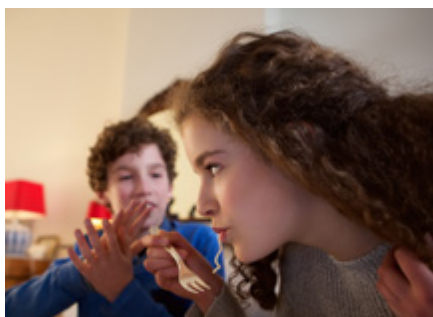
Мої батьки часто після церкви залишалися на збори, а я наглядала за трьома молодшими братами й допомагали їм приготувати обід, хоча вони завжди були нетерплячими й голодними. Зазвичай, коли вони починали сваритися, я могла швидко вирішити невеликі проблеми. Але іноді їх важко було втихомирити, коли починалася сварка, тому що я також починала хвилюватися.

Одного дня моїм братам було особливо складно знайти спільну мову. Я побачила, що всі спроби примирити їх тільки погіршували ситуацію, бо я була засмучена. Тож я зробила обід для себе і перестала розмовляти. Згодом я сказала: "Я

буду молитися. Будь ласка, заспокойтеся на хвилину". Як тільки вони заспокоїлися, я благословила їжу. Перш ніж закінчити молитву, я додала: "І будь ласка, допоможи нам бути миротворцями".

Спочатку здавалося, що вони не почули цього і знову почали сваритися. Мені було важко це чути, але я знала, що маю виявляти якомога більше любові та спокою, оскільки щойно молилася про мир. Через хвилину я відчувала спокій. Я поїла, нічого не кажучи, і згодом хлопці заспокоїлися. Я зрозуміла, що мир, який відчувала, був відповіддю на просту молитву. Я молилася про те, щоби бути миротворцем, і мій Небесний Батько допоміг зберегти спокій, хоча була така спокуса накричати. Я знаю, що Він дійсно може дати нам мир.

Автор живе в шт. Аризона, США.

ДІТЯМ

Справжній скарб

Президент Монсон розповідає історію про матір, у якої була особлива скринька для скарбів. Коли діти відкрили скарбничку, то знайшли свої фото. Маминим скарбом була її сім'я!

Справжній скарб—це не золото і не дорогоцінне каміння. Це—люди, яких ви любите. Кого ви любите? Намалюйте їх або напишіть їхні імена в скарбничці.

Спокута Христа є доказом Божої любові

З молитвою вивчіть цей матеріал і прагніть натхнення, щоб знати, чим поділитися. Як розуміння мети Товариства допомоги готує дочок Бога до благословень вічного життя?

Віра,
сім'я,
допомога

Розуміння того, що Небесний Батько віддав Свого Єдиного-родженого Сина, аби ми могли мати безсмертя і потенціал для вічного життя, допомагає нам відчувати безмежну і неосяжну любов Бога до нас. Наш Спаситель також любить нас.

“Хто нас розлучить від любови Христової? ...

Бо я пересвідчився, що ні смерть, ні життя, ні Анголи, ні влади, ні теперішнє, ні майбутнє, ні сили,

ні вишина, ні глибина, ані інше яке створіння не зможе відлучити нас від любови Божої, яка в Христі Ісусі, Господі нашім!” (Римлянам 8:35, 38–39).

Старійшина Д. Тодд Крістофферсон, з Кворуму Дванадцятьох Апостолів,

сказав так про Спокуту Ісуса Христа: “Страждання Спасителя в Гефсиманії та Його смертельні муки на хресті викупають нас від гріха, задовольняючи вимоги справедливості, що поширюються на нас. Він виявляє милість і прощає тих, хто кається. Спокута також повертає нам те, що належить за справедливістю, зцілюючи від будь-якого страждання, яке ми безвинно зазнали, і винагороджуючи нас за нього. “Бо знайте, Він терпить біль усіх людей, так, біль кожної живої істоти, і чоловіків, і жінок, і дітей, які належать до сім’ї Адама” (2 Нефій 9:21; див. також Алма 7:11–12)”¹.

Христос “на долонях Своїх [нас] вирізьбив” (Ісаїя 49:16).
Лінда К. Бертон, генеральний

президент Товариства допомоги, каже: “Найвищий вияв любові має змусити кожного з нас стати на коліна в смиренній молитві, “щоб подякувати Небесному Батькові за те, що Він любить нас настільки, що послав Свого Єдиного-родженого і досконалого Сина страждати за наші гріхи, наші болі і за все, що здається несправедливим у нашому особистому житті”².

Додаткові уривки з Писань та інформація

Іван 3:16; 2 Нефій 2:6–7, 9;
reliefsociety.lds.org

ПОСИЛАННЯ:

1. Д. Тодд Крістофферсон, “Викуплення”, *Ліягона*, трав. 2013, с. 110.
2. Лінда К. Бертон, “Чи закарбована у наших серцях віра в Спокуту Ісуса Христа?” *Ліягона*, лист. 2012, с. 114.

Поміркуйте
над цим

Як ми
можемо
виявляти
свою
вдячність
і любов
до Бога та
Ісуса Христа
за дар
Спасителевої
Спокути?

БЛОКНОТ ЖОВТНЕВОЇ КОНФЕРЕНЦІЇ, 2016 РІК

“Що Я, Господь, сказав, Я сказав ... чи Моїм власним голосом, чи голосом Моїх слуг, все одно” (УЗ 1:38).

Проглядаючи матеріали жовтневої генеральної конференції 2016 року, ви можете звертатися до цих сторінок (та Блокнотів конференцій у майбутніх випусках). Це допоможе вам у вивченні й застосуванні нещодавніх учень сучасних пророків і апостолів та інших провідників Церкви.

НАГОЛОС НА ДОКТРИНІ

Слово мудрості

“У 1833 році Господь відкрив пророку Джозефу Сміту план здорового життя. Цей план знаходиться у 89-му розділі Учення і Завітів і відомий як Слово мудрості. В ньому даються конкретні настанови щодо їжі, яку ми споживаємо, і міститься заборона вживати речовини, які є шкідливими для нашого тіла.

Людям, які послухні Господнім заповідям, і віддано дотримуються Слова мудрості, обіцяні конкретні благословення, серед яких гарне здоров'я і збільшення фізичної витривалості [див. УЗ 89:18–21]. ...

Піклуймося про своє тіло і розум, дотримуючись принципів, викладених у Слові мудрості—цьому Богом даному плані. Від усього серця і душі я свідчу про славетні благословення, які очікують на нас, якщо ми будемо це робити”.

Президент Томас С. Монсон, “Принципи і обіцяння”, *Ліягона*, лист. 2016, сс. 78, 79.

ПРОРОЧЕ ОБІЦЯННЯ

ДЯКУЙТЕ ЗА ДЕНЬ СУБОТНІЙ

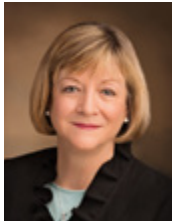
“У нас є можливість приймати причастя кожного тижня—його готують, благословляють і розносять уповноважені слуги Бога. Ми можемо бути вдячні, коли Святий Дух підтверджує нам, що слова причасних молитов, які промовляються вповноваженими носіями священства, шануються нашим Небесним Батьком.

... Ми відчуємо більшу любов до Спасителя й більшу вдячність за Того, Чия безмежна жертва уможливила наше очищення від гріха. Коли ми причащаємося хлібом і водою, то згадуємо, що Він страждав за нас. І відчуваючи вдячність за те, що Він зробив для нас, ми відчуємо Його любов до нас і нашу любов до Нього.

Це благословення любові, яке ми отримуємо, полегшить нам виконання заповіді “завжди пам'ятати Його” [Мороній 4:3; 5:2; УЗ 20:77, 79]. Ви навіть можете відчути, як відчуваю і я, любов до Святого Духа і вдячність за Нього, адже Небесний Батько пообіцяв, що Він буде завжди з нами, якщо ми залишаємося вірними завітам, які уклали. Ми можемо рахувати всі ті благословення кожної неділі і відчувати вдячність”.

Президент Генрі Б. Айрінг, перший радник у Першому Президентстві, “Вдячність у Суботній день”, *Ліягона*, лист. 2016, с. 100.

Вперед у силі у ці важкі часи

“Я вірю всім серцем, що ми, сестри, справді маємо ті притаманні нам силу й віру, які дозволять нам зустріти виклики життя в ці останні дні. ...

Нам потрібно вивчати і розуміти Спокуту [Ісуса Христа]. ...

Нам треба розуміти, що була потреба у відновленні доктрини, орга-

нізації та ключів повноваження в ці останні дні [через пророка Джозефа Сміта]. ...

Нам потрібно вивчати й розуміти храмові обряди й завіти. ...

Я свідчу, що Господь благословив нас, жінок, які живуть у ці важкі часи, усією владою, дарами і силою, які потрібні”.

Бонні Л. Оскарсон, генеральний президент Товариства молодих жінок, “Вперед у силі, сестри в Сіоні”, *Ліягона*, лист. 2016, сс. 13, 15.

ЯК МИ ПРИХОДИМО ДО ПІЗНАННЯ ГОСПОДА?

“Величною метою смертного життя є не лише дізнатися про Єдинонародженого від Батька, а також прагнути пізнати Його. Чотирма основними кроками, які можуть допомогти нам пізнати Господа, є: виявляти віру в Нього, слідувати за Ним, служити Йому і вірити Йому. ...

У прийдешній день “кожне коліно вклониться, і кожний язик сповідається” [Мосія 27:31], що Ісус є Христос. У той благословенний день ми пізнаємо, що Він знає кожного з нас поіменно. І я свідчу й обіцяю, що ми можемо не лише знати про Господа, а й пізнати Його”.

Старійшина Девід А. Беднар, з Кворуму Дванадцятих Апостолів, “Коли б то були ви пізнали Мене”, *Ліягона*, лист. 2016, сс. 103, 105.

ПРОВЕДЕННЯ ПАРАЛЕЛЕЙ

Укріпитися у свідченні в Христа і Його вчення

Кілька промовців зверталися до тих, у кого похитнулося свідчення. Скористайтеся номером журналу за листопад 2016 року або зайдіть на conference.lds.org, щоб прочитати, що вони сказали.

- Див. Дітер Ф. Ухтдорф, “Навчатися від Алми і Амулека”, с. 71.
- Див. М. Рассел Баллард, “До кого ми підемо?”, с. 90.
- Див. Квентін Л. Кук, “Доблесні у свідченні про Ісуса”, с. 40.
- Див. Рональд А. Расбанд, “Щоб не забув ти”, с. 113.

Щоб прочитати, подивитися або послухати виступи з генеральної конференції, зайдіть на сайт conference.lds.org.

СПРАВЖНЄ ДИВО ЗЦІЛЕННЯ

Джонатан Тейлор

Після нещасного випадку я зрозумів, що фізичний параліч невиліковний, але завдяки Спокуті Ісуса Христа я можу подолати свій духовний параліч.

2000-й рік був сповнений значними подіями для моєї сім'ї і для мене. Ми з дружиною відсвяткували свою першу річницю подружнього життя. Ми вперше стали батьками. То також був рік, коли мене паралізувало лише через п'ять тижнів після народження нашої доньки.

Того літа я допомагав одній літній сестрі з нашого приходу. Я регулярно їздив на велосипеді від нашої квартири до її будинку, який був на відстані кількох кварталів, щоб косити галявину. Але одного ранку я був дуже стомлений, не такий уважний, як завжди, і потрапив під машину. Я дивом вижив, але, на жаль, не обійшлося без ушкоджень. Через тиждень після аварії я прокинувся і зрозумів, що паралізований і не можу поворухнути жодною частиною тіла нижче грудей.

Параліч—це невиліковна хвороба. Навіть за наявності всіх сучасних досягнень у науці й медицині, немає ліків від паралічу. І, звичайно ж, спочатку я злякався, переживаючи, як я зможу бути чоловіком і батьком. Потім замість страху з'явився гнів на

себе, що я був таким нерозумним—не зупинився на перехресті й не одягнув шолом.

Я вважав себе тягарем. Лише багато місяців реабілітації в лікарні навчили мене жити решту свого життя з моєю недугою та знову стати самостійним. У той же час, живучи зі своїм паралічем, я став краще розуміти уривки з Писань та Спасителеву Спокуту.

Якось, коли я розмірковував над чудесами, які творив Христос, до мене прийшла особлива думка. В Євангелії від Марка 2 Ісус прощає

паралізованому чоловіку його гріхи, а потім зціляє його. Коли книжники ставлять під сумнів Його здатність прощати гріхи, Ісус каже: “Що легше: сказати розслабленому: “Гріхи відпускаються тобі”, чи сказати: “Уставай, візьми ложе своє та й ходи?” (вірш 9).

Раніше я читав цей уривок з Писань багато разів, але ніколи не розумів його, поки не потрапив в аварію. Читаючи цей розділ, ми отримуємо нагадування про те, яким дійсно дивовижним було те зцілення. Сьогодні, навіть через

НАЙВЕЛИЧНІШЕ ДИВО

“Для мене найвеличніші чудеса у житті—це не розділення вод Червоного моря, пересування гір чи навіть зцілення тіла. Найвеличніше чудо відбувається, коли ми смиренно звертаємося в молитві до нашого Батька на Небесах, палко благаємо простити нас і стаємо очищеними від тих гріхів через спокутну жертву нашого Спасителя”.

Лінда Ш. Рівз, другий радник у генеральному президентстві Товариства допомоги, «Великий план викуплення», Ліягона, лист. 2016, с. 90.

2000 років, маючи так багато досягнень у сфері медицини, таке зіцелення все ще не підвладне людині, і я живу з цією реальністю кожен день. Багато людей думають, що урок, якого навчає цей уривок, такий: Христос має владу виліковувати навіть невиліковне. Але ці вірші набагато глибші, особливо коли ми зосереджуємося не на фізичному диві, а на духовному.

Так само як не під силу парализованій людині встати й піти, так само неможливо людині самотійно подолати духовний параліч, спричинений гріхом. Я зрозумів, що Спасителева Спокута і є справжнім дивом у цих віршах. Можливо, я ніколи не пізнаю дива фізичної спроможності піднятися і знову ходити у моєму земному

житті, але я отримав більше диво—диво прощення своїх гріхів завдяки Спокуті мого Господа і Спасителя, Ісуса Христа. Реальність цього дива стверджується віршами 10 і 11:

“Але щоб ви знали, що Син Людський має владу прощати гріхи на землі,—каже розслабленому:

Тобі Я наказую: Уставай, візьми ложе своє, та й іди у свій дім!”

Бути зіцеленим від наслідків гріха—це найбільше диво, яке кожен з нас може отримати в житті, і все це завдяки Ісусу Христу. Спокутуючи наші гріхи, Христос узяв наші недуги і гріхи на Себе. Він знає, через що ми проходимо в житті. Він розуміє наші особисті хвороби, слабкості і випробування, якими б великими чи малими вони

не були. Немає іншої людини на землі, яка могла б зіцелити духовний параліч гріха.

Я вдячний за розуміння, яким Господь мене благословив. Воно відкрило необхідне бачення, оскільки я живу зі своєю недугою і намагаюся скористатися нею як допомогою для навчання і зростання. Я зміг подолати почуття жалості до себе і робити все те, що любив робити до нещасного випадку. Я маю благословення і здатність служити навіть у своїй ситуації. Хтось подумає, що важко бути вдячним, коли маєш хворобу, але Бог благословляє нас постійно—навіть у такий час. Я вдячний за свого Спасителя, за Його Спокуту і це дивовижне чудо свого життя. ■

Автор живе в штаті Вайомінг, США.

Я ПОМРУ?

Грегорі Хемблін

Я не знаю, чому раптом мій син почав боятися думок про смерть, але євангельські істини містять запевнення, необхідне для нього.

Мій семирічний син з усіх сил тиснув на педалі й прямував у невизначеному напрямку. З велосипеда спав ланцюг. Я наблизився, аби допомогти йому вийти з цього скрутного становища, перевернув велосипед, аби дістатися до ланцюга. Поки я розбирався, він сказав: “Тату? Коли я помру, то буду весь у крові?”

До певної міри вражений я поглянув на нього. Він був у сльозах.

“Що? Ні!— сказав я.— Ти не помреш”. Я сів на край тротуару, а він сів мені на коліна. Він плакав і плакав. Звідки ці думки?

“А всі мої нутрощі випадуть?”— запитав він.

Чи це мій малий син надивився фільмів жаху чи ще щось? “Ні!”— сказав я. Я знову сказав йому, що він не помре.

“Ні, тату. Кожен помре, хіба не так?”

Я глибоко вдихнув. Це не та розмова, яку я сподівався мати з такою малою дитиною.

Коли я став батьком, то пообіцяв собі ніколи не приховувати правду від моїх дітей, але думка про те, щоб сказати комусь з них, що одного дня вони помруть, здавалася мені жахливою. Я спробував

ухилитися від його питання. “Тобі не треба перейматися цим прямо зараз,— сказав я.— Просто будь щасливим хлопчиком, розважайся і не переживай. Ти ще будеш жити довго-довго”.

“Я не хочу помирати”,— сказав він.

“Що мені робити?”— запитав я себе. У голові крутилася думка про те, що, сказавши щось неправильно, я на все життя травмую його. “Що мені робити?” Я мовчки помолився про допомогу.

Я почав розповідати йому про план спасіння. Я сказав, що в цьому світі ми лише гості. Я розповів, що кожен з нас складається з двох частин: тіла і духа. Я говорив йому, що коли люди помирають—і дійсно, ми всі колись помremo,—то перестає працювати лише наше фізичне тіло. Наші духи є вічними, і вони ніколи не помирають (див. Алма 40:11).

Я сказав йому, що Ісус Христос є нашим Спасителем, бо Він дав нам можливість бути разом, навіть коли на певний час ми розлучаємося. Я навчав його, що Спаситель помер за нас і воскрес, і що завдяки тому, що

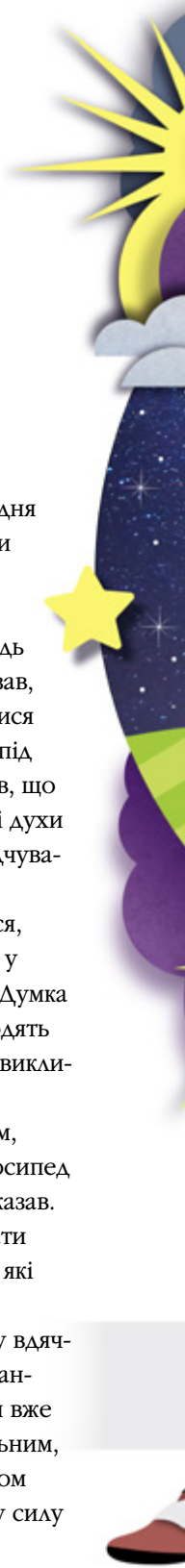
Він живий, наші духи одного дня повернуться до наших тіл, і ми вже ніколи не помremo знову (див. Алма 11:43–45).

Він запитав, чи я коли-небудь бачив померлу людину. Я сказав, що мав можливість попрощатися зі своїми дідусями і бабусями під час їхнього похорону. Я сказав, що хоча їхні тіла були мертві, їхні духи досі живі; іноді ми можемо відчувати їхню присутність.

Страхи мого сина розвіялися, і його схлипування перейшли у притаманне йому хихикання. Думка про те, що наші родичі приходять до нас, хоча ми їх не бачимо, викликала у нього усмішку.

Ми разом повернулися в дім, поставили полагоджений велосипед у гараж. Я думав про те, що сказав. Я думав про моє бажання казати правду своїм дітям і відповіді, які я дав своєму синові.

У ту мить я відчув безмежну вдячність за своє свідчення про євангелію Ісуса Христа. Оскільки я вже знав, що план спасіння є реальним, я зміг поговорити зі своїм сином приватно і чесно та дати йому силу подолати страхи.

Моя підготовка до цього моменту розпочалася задовго до народження сина. Коли я готувався до місії, то поставив за мету здобути свідчення про кожен аспект євангелії, якого треба буде навчати. Складовою, яка давалася мені найважче, було воскресіння померлих.

Я вивчав, розмірковував і молився. Я постився і просив свідчення. Через якийсь час Святий Дух засвідчив мені, що справді є воскресіння, що після смерті дійсно є життя і що обіцяння плану спасіння—реальні. (Див. 1 Нефій 10:19.)

Те свідчення стало важливим на моїй місії, але воно стало одним з найцінніших дарів, коли моему синові потрібно було знайти спокій.

Я такий вдячний за свідчення, і я свідчу, що план спасіння є реальним. Я свідчу про важливість зміцнення наших свідчень, щоб коли близькі нам люди відчувають страх, ми могли знайти спокій у своїх свідченнях і розумінні євангелії Ісуса Христа. ■

Автор живе в штаті Невада, США.

ЖИТТЯ—ЦЕ П'ЄСА

ПЛАН СПАСІННЯ НА ТРИ ДІЇ

*Ми знаходимося в
середній частині п'єси
на три дії, яку повністю
не розуміємо, але якщо
зосередимося на Христі,
то доживемо до щасливого
кіncia у вічності.*

Світло тьмяне. Піднімається оксамитова червона завіса. Навколо вас люди в костюмах раптово з'являються на сцені. Хто головний герой? Хто лиходій? Важко зрозуміти.

Ви посеред сцени і нічого не можете зрозуміти. Здається, що всі, крім вас, розуміють, що відбувається. “Це друга дія,—шепоче один з акторів. Дивися в сценарій”.

Можливо, не всі ми актори, але ідея такої п'єси близька до реальності. Уявіть собі, що план спасіння, який також називається “великим планом щастя” (Алма 42:8), це п'єса на три дії. Дія 1—це звідки ми прийшли, дія 2—це наше життя на землі, і дія 3—це куди ми йдемо. Під час дії 2 ми не пам'ятаємо про своє минуле і мало знаємо про своє майбутнє, але, на щастя, євангелія Ісуса Христа—сценарій п'єси—вкладає наше земне життя у контекст.

Дія 1: Зрозуміти, як все почалося

З Писань і слів сучасних пророків ми дізнаємося про своє доземне існування (див. Авраам 3:22–24). До свого приходу на землю ми брали участь у нараді з Небесним Батьком. Ми дізналися, що прийдемо на землю, аби отримати тіло, матимемо потомство, будемо долати протидію і зростати у світлі та істині. Якщо ми будемо слухняні і станемо більше подібними до Христа, то одного дня зможемо знову жити з Небесним Батьком.

Оскільки на шляху ми будемо припускати помилок, Ісуса Христа було обрано стати нашим Спасителем, аби сплатити ціну за гріх. Він відстраждав за кожного з нас, і завдяки Його жертві ми можемо очиститися, якщо покаємося.

Однак Сатана (або Люцифер, як його називали в доземному житті), повстав і прагнув забрати нашу здатність вибирати між правильним і неправильним. Почалася війна на небесах. Після поразки Сатани його було скинуто з небес разом з тими духами, які вирішили піти за ним (див. Мойсей 4:1–4).

Хоча ми не можемо згадати це доземне існування, ми знаємо, що обіцяли робити все, що в наших силах, аби повернутися в Божу присутність після земного життя. І Він пообіцяв нам свободу волі, завдяки чому ми будемо мати змогу приймати рішення іти за Ним.

Дія 2: Застосування нашої свободи волі

Зараз ми тут, у другій дії, і Бог дав нам сценарій, що вказує шлях назад до Нього—євангелію Ісуса Христа.

Наш виклик полягає в тому, щоб дотримуватися сценарію, аби підготуватися до повернення в присутність Небесного Батька (див. Авраам 3:25). Як і в будь-якій заплутаній п'єсі, де є багато побічних тем, наше земне життя може бути складним. В ньому багато різноманітних спокус, труднощів і трагедій. Але правда в тому, що суть другої дії полягає в прийнятті рішення: чи будемо ми дотримуватися учень Христа, аби мати змогу стати такими, як Він.

Писання дають нам досконалу модель досягнення щастя, заохочуючи “просуватися вперед, ... бенкетуючи словом Христа, і витерп[іти] до кінця” (2 Нефій 31:20). Ми зростаємо, коли укладаємо завіти та дотримуємося їх, виконуємо заповіді та каємося, якщо грішимо. Коли ми занурюємося в Писання і вчення наших пророків, то будемо зосереджені на плані, який ми з такою радістю погодилися виконувати в першій дії.

Дія 3: обійняти вічність

Наші фізичні тіла можуть померти у кінці другої дії, але історія на цьому не закінчується. В дійсності, третя дія не завершується закриттям завіси—вона вічна (див. Авраам 3:26).

Завдяки Спокуті Ісуса Христа всі Божі діти, які прийшли на землю, воскреснуть. Що може бути радіснішим за воскресіння? (Див. УЗ 93:33).

Майже всі також отримають ступінь слави в залежності від своїх справ: телестіальне царство, яке має славу зірок; терестріальне царство, яке має славу місяця, або целестіальне царство, яке має найвищу славу—славу сонця (див. УЗ 76:50–113). У целестіальному царстві ми перебуватимемо з Батьком і Сином. Відносно невелика кількість “будуть брудні, як і раніше” (2 Нефій 9:16), і їх буде кинuto до зовнішньої темряви, де вони ніколи не зможуть розвиватися.

Якою буде ваша історія?

Якщо ми живемо за євангелією Ісуса Христа в другій дії, то третя дія нашої п'єси, буде настільки славетною, що нам важко навіть уявити. Завісу піднято. Дія розгортається. Що ви робитимете на сцені? ■

Автор живе у шт. Нью-Йорк, США.

Автор ґрунтується на виступі “The Play and the Plan” (П'єса і план), виголошеному президентом Бойдом К. Пекефом (1924–2015), президентом Кворуму Дванадцятьох Апостолів, на духовному вечорі Церковної системи освіти для дорослої молоді 7 травня 1995 року.

Голос Духа

Старійшина
Едуардо
Гаваррет
Сімдесятник

Коли я уважно дослухаюся до Святого Духа, це допомагає мені визначити: іду я правильним шляхом, чи необхідно змінювати курс.

Коли я був дитиною, у батька був магазин, де він продавав і ремонтував настінні та наручні годинники. Наша сім'я мешкала у задній частині магазину, тож я виріс під цокання настінних і наручних годинників.

У кінці кожного дня мій батько брав деякі настінні годинники, над якими працював упродовж дня, і вішав їх у нашому домі на стінах поблизу наших спалень. Я не розумів, навіщо він це робив і чому нам доводилося спати в усьому тому шумі. Але згодом звук різних годинників став для мене звичною складовою ночей, які інакше були б дуже тихими.

Через пару років я почав працювати з батьком у магазині, навчаючись від нього ремонтувати годинники. Одного ранку він сказав таке, що відкрило мій розум і допомогло зрозуміти, чому він вішав настінні годинники біля наших спалень, а не залишав їх у магазині.

“Можеш принести мені настінний годинник, що висів минулої ночі біля твоєї спальні,—попросив він.— Я вночі чув, як він іде, і зрозумів, що з ним щось не так. Мені треба знову на нього глянути”.

Ось воно що! У тиші ночі він дослухався до цокання годинника, так само, як лікар слухає биття серця пацієнта. Лагодячи різні настінні й наручні годинники упродовж усього життя, він натренував свої вуха, щоб визначити по цоканню, чи годинник працював бездоганно.

Після того випадку я почав звертати увагу на звук годинників упродовж ночі, так само, як і батько. Таким чином я навчився розпізнавати, чи правильно працює годинник, або, може, треба його полагодити.

Коли я став дорослішим і зрозумів євангельські принципи, я почав порівнювати цей випадок з позитивним впливом, який може справляти на наше життя Святий Дух. Я почав порівнювати розмірковування на духовні теми та роздумування зі спокійними нічними спостереженнями під час дитинства, і я почав порівнювати звуки годинників до голосу Духа, який застерігав, скеровував і промовляв до мене час від часу.

Важливі духовні якості

Цей досвід допоміг мені усвідомити істинність тих випадків, коли Нефій отримував спонукання від Святого Духа. З Книги Мормона ми дізнаємося, що Нефій розповів своєму братові Саму “все те, що Господь *відкрив [йому] Своїм Духом Святим*” (1 Нефій 2:17; курсив додано).

Нефій добре знав вплив Святого Духа. Його життя було сповнене почуттями любові Батька і Сина, які передавалися йому через Святого Духа. Коли ми проглядаємо події життя Нефія, то чітко бачимо приклади Божої любові, яка виявлялася як відповідь на молитви та духовний провід. Серед цих прикладів:

- Видіння Нефієм дерева життя (див. 1 Нефій 11–15).
- Ліягона, яка працювала відповідно до віри (див. 1 Нефій 16:10, 16, 26–30).
- Звільнення Нефія після того, як його було зв'язано вірьовками (див. 1 Нефій 7:17–18).
- Господнє скерування під час того, як сім'я Нефія перетинала океан (див. 1 Нефій 18:21–23).
- Господнє застереження, що треба втікати в пустиню (див. 2 Нефій 5:5).

У молоді роки і, очевидно, під впливом прикладу батьків Нефій розвинув чутливість до голосу Духа. Він розвивав цю здатність, виявляючи наступні важливі духовні якості:

- *Бажання*: “І сталося, що я, Нефій, ... маючи велике бажання пізнати таємниці Бога, отже я волав до Господа” (1 Нефій 2:16). “Я захотів знати все, що бачив мій батько” (1 Нефій 11:1; див. також вірш 3).
- *Віру*: “Я повірив усім словам, сказаним моїм батьком” (1 Нефій 2:16).
- *Молитовність*: “І я, Нефій, часто піднімався на гору, і часто молився Господові; отже, Господь показав мені великі речі” (1 Нефій 18:3).
- *Послуж*: “І сталося, що я, Нефій, сказав моєму батькові: Я піду і зроблю те, що Господь наказав, бо я знаю, що Господь не дає заповідей дітям людським без того, щоб не приготувати шлях для них, аби вони могли виконати те, що Він наказав їм” (1 Нефій 3:7).

Робота Святого Духа

Нефій був добре підготовлений, щоб говорити про третього члена Божества. Він навчився слухати голос Духа—чи то у спокійних водах, чи під час бурі. Набутий ним досвід скеровував його писати про “роботу Святого Духа”¹ (див. 2 Нефій 31–32). Від Нефія та інших пророків ми дізналися, що:

Святий Дух дає одкровення: “Ніхто не може отримати

Святого Духа, і не отримувати одкровення. Святий Дух є одкровителем”² (див. 1 Нефій 10:17–19; 2 Нефій 32:5; Мороній 10:5).

Святий Дух *надихає*: Він посилає нам думки, почуття і слова, просвітлює наше розуміння і скеровує наші думки (див. 1 Нефій 4:6).

Святий Дух *свідчить*: Він свідчить про Батька і про Сина (див. 2 Нефій 31:18; 3 Нефій 28:11; Етер 12:41).

Святий Дух *навчає*: Він збільшує наше знання (див. 2 Нефій 32:5).

Святий Дух *освячує*: Після хрищення ми можемо бути освячені, коли приймаємо Святого Духа (див. 3 Нефій 27:20).

Святий Дух *нагадує*: Він посилає в наш розум думки, коли ми потребуємо їх найбільше (див. Іван 14:26).

Святий Дух *утішає*: В часи негараздів чи відчаю Святий Дух може піднімати наш настрій, давати надію (див. Мороній 8:26), навчати нас “мирним речам царства” (УЗ 36:2) і допомагає відчувати “мир Божий, що вищий від усякого розуму” (Филип’янам 4:7)³.

СВЯТИЙ ДУХ І ОСОБИСТЕ ОДКРОВЕННЯ

“Святий Дух дає особисте одкровення, щоб допомогти нам приймати важливі життєві рішення стосовно освіти, місії, кар’єри, шлюбу, дітей, де нам жити з нашими сім’ями тощо. Для вирішення таких питань Небесний Батько хоче, щоб ми використали свою свободу вибору, оглянули ситуацію своїм розумом з точки зору євангельських принципів та представили рішення Йому в молитві”.

Старійшина Роберт Д. Хейлз, з Кворуму Дванадцятьох Апостолів, “Святий Дух”, *Ліягона*, трав. 2016, с. 105.

Вплив Святого Духа

У першому розділі Книги Мормона ми дізнаємося, що Легій “сповнився Духом Господа” (1 Нефій 1:12). У останньому розділі Книги Мормона Мороній обіцяє нам, що Бог “явить [нам] правду про [Книгу Мормона] силою Святого Духа” (Мороній 10:4).

З самого початку і до кінця цієї натхненної книги Писань Святий Дух бере активну участь у житті Божого народу. Цей могутній вплив поширюється на всіх читачів Книги Мормона і зворушує їх, якщо вони моляться, виявляють віру і мають щире бажання пізнати істину (див. Мороній 10:4–5).

Як ми можемо розпізнавати Святого Духа і використовувати право, як члени Церкви Ісуса Христа Святих Останніх Днів, отримувати вплив Святого Духа у своєму житті? Старійшина Крейг С. Крістенсен, з президентства сімдесятиників, навчав: “Ми всі мали відчуття Святого Духа, хоча не завжди, мабуть, розпізнавали це. Коли у нашому розумі виникають натхненні думки, ми знаємо, що вони істинні, через *духовні відчуття, які з’являються в нашому серці*”⁴.

Щоб збільшити свою здатність отримувати вплив і скерування Святого Духа у своєму житті, ми, як і Нефій, повинні розвивати бажання отримати віру в Господа Ісуса Христа і виявляти її, “молитися завжди і не слабнути” (2 Нефій 32:9) та виконувати заповіді.

ЩОБ ОТРИМАТИ ВПЛИВ І СКЕРУВАННЯ СВЯТОГО ДУХА:

- Розвивайте бажання отримати його.
- Виявляйте віру в Господа Ісуса Христа.
- Завжди моліться.
- Дотримуйтеся заповідей.

Президент Томас С. Монсон просив нас робити ще одне: “Відкрийте своє серце, навіть саму свою душу, щоб чути звучання цього особливого голосу, який свідчить про істину. ... Будьмо ж завжди налаш-

товані на цей тон, щоб нам чути цей втішаючий, скеровуючий голос, який буде тримати нас у безпеці”⁵.

Від свого батька я на практичному досвіді засвоїв урок про те, як важливо слухати, коли працював з наручними й настінними годинниками. Сьогодні я ціную цей урок, викладений мені. В дійсності, Святий Дух досі нагадує мені про той урок у розумі та в серці,

і Він дає мені обіцяння про те, що в майбутньому все буде добре.

Той досвід допомагав мені шукати спокійні миті, коли я можу слухати голос Духа. Коли я уважно дослухаюся до Святого Духа, це допомагає мені визначити: іду я правильним шляхом, чи необхідно змінювати курс, аби я міг бути налаштований на бажання Небесного Батька. ■

ПОСИЛАННЯ:

1. Роберт Д. Хейлз, “Святий Дух”, *Ліягона*, трав. 2016, с. 105.
2. Учення Президентів Церкви: *Джозеф Сміт* (2007), с. 133.
3. Для глибшого розуміння ролей Святого Духа див. Девід А. Беднар, “Завжди утримуйте прощення ваших гріхів”, *Ліягона*, трав. 2016, сс. 59–62; Роберт Д. Хейлз, “Святий Дух”, сс. 105–107.
4. Крейг Крістенсен, “Невимовний дар від Бога”, *Ліягона*, лист. 2012, с. 14; курсив додано.
5. Президент Томас С. Монсон, “Виконуйте заповіді”, *Ліягона*, лист. 2015, с. 84.

ПОРТРЕТИ ВІРИ

Коли я запитав про яскраво-блакитний стіл посеред кухні Адріани, я дізнався, що був час, коли у неї взагалі не було стола. Ледве зводячи кінці з кінцями, вона вирішила пройти один з курсів Церкви з самозабезпечення, і тоді зрозуміла, що могла б пекти та продавати хліб, якщо у неї був би стіл. Вона молилася про допомогу і збудувала стіл з дерев'яних дощок.

КОУДІ БЕЛЛ, ФОТОГРАФ

Адріана Гонсалес

Центральне управління, Парагвай

Все, що я просила в моєму серці, Він почув мене. Він почув мене, тому що Він знав, що це було добрим для мене. Зараз у нас є два столи. Цей стіл є центральним місцем для нашої родини. Ми сідаємо за нього, щоб ділитися одне з одним. Ми працюємо за ним. За ним ми навчаємо одне одного того, що ми навчилися. Завдяки самозабезпеченню я навчилася цінувати себе. Я відкрила в собі таланти, які Бог дав мені, щоб допомогти мені та моїй сім'ї. Я намагаюся поділитися з сестрами у Товаристві допомоги тим, чого я навчилася, щоб допомогти їм цінувати себе, як дочок Бога. Я вдячна, що можу благословляти тих, хто навколо мене.

Щоб побачити більше фотографій та прочитати повну історію Адріани, відвідайте сайт lds.org/go/21721.
Щоб дізнатися, як Церковна програма самозабезпечення може допомогти вам, відвідайте srs.lds.org.

РОЗУМІТИ ІСТОРІЮ ЦЕРКВИ
навчанням і вірою

Сьогодні ми дізнаємося про минуле з неповних історичних записів. Вивчаючи ці записи, ми повинні пам'ятати, що вони не дають повної картини минулих подій.

Кетлін А. Ерексон

Директор Бібліотеки церковної історії

Історія—це набагато більше, ніж запам'ятовування дат і фактів для складання екзамену. Кожного дня архіваріуси, бібліотекарі та історики Бібліотеки церковної історії збирають, зберігають і видають записи минулих років, аби допомогти нам розпізнати Божу руку в історії Церкви і нашому особистому житті. Розуміння нашої історії включає процес навчання і відкриттів, що можуть зміцнювати наше свідчення, допомагають відкинути сумніви, знаходити кращі історії, розпізнавати істинну доктрину та покращувати своє враження. Коли ми “отрим[уємо] знання з історії”, ми також допомагаємо в здійсненні “спасіння Сіону” (УЗ 93:53).

Як історик я ціную те, що ми дізнаємося про історію шляхом “навчання і також через віру” (УЗ 88:118). Віра і навчання поєднуються, якщо ми з молитвою бенкетуємо Писаннями, читаємо і розмірковуємо над багатьма історичними джерелами, знаходимо зв'язок між уривками з Писань та історичними джерелами, розглядаємо інформацію у відповідному контексті, шукаємо шаблони і теми та приходимо до належних висновків. Така модель допомагає нам зрозуміти сенс історичних фактів і знайти відповіді на запитання. Кілька принципів можуть допомагати нам думати про історію у такий спосіб, що відкриває розум для глибшого розуміння.

Минуле вже пішло, і залишилися лише його частинки

З нашої теперішньої точки зору минуле вже майже зникло. Люди померли; їхні історії закінчилися. Однак частки минулого залишилися—в листах, щоденниках, записах організацій, матеріальних предметах. Сьогодні ми можемо дізнаватися про минуле лише опосередковано завдяки тим часткам історії, що залишилися. Інформація завжди губиться між минулим і сучасним. Ми повинні вивчати записи, які дійсно збереглися, і в той же час пам'ятати, що вони не дають повної картини минулих подій.

Розгляньмо один приклад: коли б Джозеф Сміт не звертався з проповіддю до святих, у нього, як правило, не було підготовленого тексту і ще не існувало аудіо-або відео запису. Хоча кілька присутніх могли записувати його слова або свої розмірковування, однак дуже мало їх збереглося. Отже ми не можемо заявляти, що знаємо все сказане Джозефом Смітом, хоча ми можемо, наприклад, цитувати записи Уілфорда Вудраффа, зроблені під час проповіді Джозефа.

В інших випадках важливі записи історії Церкви ще не знайдені. Наприклад, ми не маємо записів про відвідування Петра, Якова та Івана, які були б такими ж детальними, як розповідь про відвідування Івана Христителю (див. Джозеф Сміт—Історія 1:66–75). Так само, хоча у нас є записи про те, що священство не дарувалося чорношкірим чоловікам африканського походження, не збереглося жодних записів, які б офіційно пояснювали, чому так сталося. Під час вивчення історії відсутність доказів не є причиною для сумнівів. Вивчення минулого—це спроба отримати якомога більше надійних доказів, які піддаються перевірці, там де це

можливо, і в той же час утримання від остаточних суджень стосовно тих періодів історії, які ми не здатні повністю зрозуміти через брак інформації.

Факти не промовляють, це роблять промовці

Оскільки збережені записи минулих подій не є повними, деякі люди роблять спробу скласти записи разом, аби розповісти історію. Найперші історії розповідалися учасниками подій і, як правило, в них описувалося те, що ці люди пережили і чому це є важливим для них. Деякі учасники розповідали свої історії багато разів різним слухачам. Певні події спонукали багатьох учасників ділитися своїми оповідями. Інші події забувалися, а потім виникали в пам'яті завдяки іншим обставинам.

Історії збиралися і переказувалися іншими людьми з багатьох причин—щоб розважити присутніх, продати якийсь товар, сформуванати громадську думку або лобіювати певні зміни. Кожна історія стає інтерпретацією минулого, збудованого на фактичних уривках, поданих з огляду на те, як оповідач їх запам'ятав, які у нього інтереси та цілі. Внаслідок цього історії про минуле є неповними і часом суперечливими. Ми повинні завжди брати до уваги, хто розповідає історії, як вони це роблять і чому.

Джозеф Сміт наводив приклад того, як оцінювати оповідачів історій та факти. У 1838 році він зазначив, що вже “багато пересудів зловмисників та інтриганів було пущено в обіг стосовно зростання й розвитку Церкви Ісуса Христа Святих Останніх Днів”. Внаслідок цього він написав історію, яка мала на меті “надати усім шукачам істини можливість володіти фактами в тому вигляді, як вони відбувалися, стосовно і мене, і Церкви, і такою мірою, якою я ними володію” (Джозеф Сміт—Історія 1:1). Усі історії, які розповідалися про Джозефа Сміта, не є однаково цінними або точними. Історії, що розповідалися людьми, які мали більше відношення до минулих подій, можуть бути більш надійними. Найкращі історії містять усі наявні

Якщо ми стикаємося з періодом історії, який не повністю описано, який є відкритим для інтерпретації та відрізняється від нашого уявлення про нього, ми повинні “поклад[ати] довіру свою на Того Духа, Який веде ... ходити покірно” (УЗ 11:12). Необхідно мати смирення, аби не застосовувати до людей, які жили в минулому, наші мірки.

записи минулого і в них визнається точка зору кожного джерела.

Минуле відрізняється від сьогодення (і це норма).

Якщо ми намагаємося знайти сенс в записах про події минулого та історіях, що про них розповідаються, то відкриємо для себе людей, місця, досвід і традиції, відмінні від своїх власних. Зміни в науці, технології та культурі спричиняють різний досвід. Це стосується народження, їжі, подорожування, свят, гігієни, залицянь, медицини й смерті. Різні політичні та економічні системи створюють різний досвід, коли йдеться про освіту, вибір, свободу та можливості. Минулі погляди відрізняються від наших поглядів на роботу, сім'ю, громадське служіння та роль і статус жінки й меншин. Кожен мирський аспект людського життя з часом змінюється—іноді лише трохи, а часом значною мірою.

Наприклад, з нашої теперішньої точки зору ми сприймаємо зовсім по-іншому те, що Джозеф Сміт використовував камінь провидця для перекладу Книги Мормона. Однак у його час багато людей вірили, що фізичні предмети можуть використовуватися для отримання божественних послань. Ці вірування частково ґрунтувалися на біблійних історіях, у яких предмети використовувалися для божественних цілей (Див. Числа 17:1–10; 2 Царів 5; Іван 9:6). Одкровення, яке Джозеф отримав для організації Церкви, пояснювало, що Бог “дав йому силу з висоти, засобами, які були перед тим підготовлені,

щоб перекласти Книгу Мормона” (УЗ 20:8). Хоча “засоби” включали камінь провидця, а також Урім і Туммім, ми все ж можемо побачити доктринальне послання, що “Бог таки надихає людей і покликає їх на Його святу роботу в цьому столітті ... ; тим самим показуючи, що Він є Той Самий Бог вчора, сьогодні і навіки” (УЗ 20:11–12).

Сьогодні припущення викривляють минуле

Оскільки минуле відрізняється від сьогодення, ми повинні бути дуже обережними у своїх припущеннях стосовно минулого і не ґрунтуватися на наших теперішніх ідеях та цінностях. Ми не можемо припускати, що люди в минулому були такими ж, як ми, або що вони оцінили б нашу культуру чи вірування. Ми не можемо припускати, що зараз знаємо все, що ми ознайомилися з кожним джерелом або що наше теперішнє розуміння минулого ніколи не зміниться. Часто так звані проблеми з минулим насправді є лише поганими припущеннями, зробленими в наш час.

Наприклад, Джозеф Сміт заявляв: “Я ніколи не казав вам, що я досконалий”¹. Якби ми припускали, що пророки ніколи не помиляються, то були б дуже здивовані, стикаючись з випадками, коли Джозеф помилявся. Щоб “залагодити” цю проблему, нам не слід вперто настоювати на тому, що Джозеф Сміт був досконалим, і не звинувачувати Церкву в обмані. Натомість ми можемо визнавати те, що Джозеф був людиною, і дивитися на нього в контексті інших історій з Писань, що стосуються пророків. Внаслідок цього ми можемо коригувати свої припущення,

аби визнати, що всі пророки є смертними, а, отже, недосконалими. Ми можемо бути вдячними, що Бог терпляче працює з кожним з нас. Визнання помилок у нашому способі мислення часом буває найважчою складовою розуміння історії.

Вивчення історії вимагає смирення

Якщо ми стикаємося з періодом історії, який не повністю описано, який є відкритим для інтерпретації та відрізняється від нашого уявлення про нього, ми повинні “поклад[ати] довіру свою на Того Духа, Який веде ... ходити покірно” (УЗ 11:12). З нашої сьогоденної точки зору ми, очевидно, знаємо більше, ніж знали учасники минулих подій про їхні наслідки, але ми також знаємо набагато менше про те, як вони жили в тих подіях. Люди, які жили в минулому, належали до свого часу, і місць, і обставин. Аби бути милосердними до їхніх відмінностей та співчутливими до того, що вони пережили, ми повинні почати зі смиренного ставлення до своїх недосконалостей. Необхідно мати смирення, аби не застосовувати до людей, які жили в минулому, наші мірки. Необхідно мати смирення, аби визнати, що ми не знаємо всього, аби терпляче чекати на отримання більшої кількості відповідей і продовжувати навчатися. Коли відкриваються нові джерела, що містять новий аспект того, про що, як ми вважали, вже знаємо, необхідно мати смирення, аби переглянути свої погляди. ■

ПОСИЛАННЯ:

1. *Учення Президентів Церкви: Джозеф Сміт* (2007), с. 527.

МОДЕЛЬ ТОГО, ЯК ДІЗНАВАТИСЯ ЧЕРЕЗ НАВЧАННЯ І ЧЕРЕЗ ВІРУ

Вивчаючи з вірою історію Церкви, ми можемо застосовувати взірць, який використовує Алма, порівнюючи слово з насінням (див. Алма 32:27–42):

1. Ми знаходимо місце дослідженню історії, застосовуючи принципи, подані тут.
2. Ми садимо насіння у своєму розумі й серці шляхом ретельного читання та розмірковування. (Чи це фрагмент минулих подій, а може історія, яку розповіли пізніше? Хто це створив і навіщо? Яка головна ідея? Який існує доказ на її підтримку?)
3. Ми можемо розрізнати між важливістю того, про

що читаємо, і надійністю джерела, роздумуючи над тим, наскільки автентичним і надійним є джерело, розміщуючи свої відповіді у належному історичному контексті та визначаючи вічні принципи, що можуть застосовуватися до наших особистих обставин.

4. Упродовж життя ми можемо *підживлювати* сповнене віри вивчення історії Церкви за допомогою старанного читання, обдумування, молитви, розповідей та вивчення.
5. Якщо ми будемо так робити, то *зірвемо* плід сповненого віри вивчення, оскільки наше розуміння покращиться, віра поглибитися, а ми станемо кращими учнями та вчителями, батьками й дітьми, послідовниками і святыми.

ВІДЧАЙ І НАДІЯ:

що робити, коли хтось у подружжі
залучений до порнографії

Сім способів того, як подружжя людини, залученої до порнографії, може не лише подолати розпач, але і побачити обіцяння надії.

Емі приймала такі рішення, яких очікують від сина чи дочки всі батьки. Вона запечаталася у храмі після того, як отримала сильне духовне відчуття, що має укласти шлюб зі своїм чоловіком.

До весілля її майбутній чоловік також прийняв сміливе рішення, зізнавшись, що він дивився порнографію.

Лише через рік Емі зрозуміла, що його проблеми з порнографією не залишилися в минулому. Через три роки подружнього життя, коли у них була восьмимісячна дитина, Емі пережила неймовірний біль від того, що чоловік їй зрадив і його було відлучено від Церкви.

Як Емі пережила такий розпач? Як багато інших жінок та чоловіків за подібних обставин переживають такий біль?

Багато членів подружжя та сімей тих людей, які дивляться порнографію, відкрили для себе корисний і обнадійливий стиль поведінки, спільний для всіх за подібних обставин. І вони сміливо поділилися своїми історіями.

На церковному веб-сайті **OvercomingPornography.org** вказується сім загальних правил поведінки, які називаються “життєво важливими правилами”. Було доведено, що ці правила поведінки—які

застосовуються в індивідуальному темпі та порядку—для багатьох стали життєво важливими задля емоційного, розумового та духовного зцілення.

Життєво важливе правило 1: Справитися з травмою, викликаною зрадою

Розпізнати травму, самозвиначення та інші види реакції людини, яка зрозуміла, що її подружній партнер переглядає порнографію, і справитися з цим.

Коли Єва зрозуміла, що її чоловік дивиться порнографію, то відчула “сильний біль, злість, розпач, депресію. Її охопила нав’язлива ідея”. Нав’язлива ідея, в дійсності, є поширеним переживанням для людей, які були травмовані зрадою свого подружжя, залученого до порнографії, тож поведінка Єви у відповідь на ці сильні почуття не є чимось незвичним. Вона невідступно думала про свого чоловіка і його вчинки. Де він був? З ким розмовляв? Що робив? Його залежність від порнографії та сексу стала центром її життя, вона відчайдушно хотіла виправити його, вважаючи, що коли їй вдасться контролювати його проблему, вони будуть щасливими.

Коли Джеммі дізналась, що її чоловік залучений до порнографії, вона відреагувала зрозумілим бажанням

контролювати все, що тільки можна. Вона думала, що зможе впорядкувати життя свого чоловіка Джона, аби йому не потрібно було прагнути миттєвого задоволення від порнографії, і тоді у нього не буде іншого вибору, крім як бути праведним. Вона щодня писала для нього переліки: що він може робити задля розваги і яку роботу в домі йому треба було виконати.

Переломний момент настав тоді, коли єпископ відчув натхнення наголосити: “Джемі, тут немає твоєї провини. Ніщо з того, що ти робиш, не змушує його дивитися порнографію. Це—його вибір”. І оскільки вона не була причиною його залученості до порнографії, вона не могла стати причиною його відмови від цієї залежності. Розумом вона вже раніше зрозуміла озвучене єпископом, але, за словами Джеммі, після цього нагадування “вона перестала робити переліки. Я перестала контролювати його поведінку і намагатися змінити його бути праведним. Я зосередилася на собі”. В дійсності Джеммі дала собі дозвіл відчувати свій біль і працювати над своїм одужанням.

Після того як Джеммі це усвідомила, Джон намагався боротися із залежністю, але потім багато разів повертався до неї, однак він узяв на

Крім того що слід покладатися на Господа, подружжя може знаходити допомогу і підтримку в сім'ї, серед друзів, у церковних провідників та професіоналів.

себе відповідальність за власні вчинки. Коли кожен з них почав працювати над своїм особистим зціленням, Джон і Джемі зрозуміли, що вони швидше одужують і кожен окремо, і як подружжя.

Життєво важливе правило 2: Відкрито ділитися проблемою

Знаходити розуміння, підтримку та співчуття шляхом відкритої розмови про проблему.

Ще один переломний момент для Джемі й Джона настав тоді, коли треба було благословити одного з їхніх дітей. Вони подзвонили домашньому вчителю, який сміливо розповів, що він і сам потребує допомоги в подоланні власної залежності від порнографії. Він порадив пошукати когось іншого, щоб дати благословення. Така відкритість зменшила почуття сорому, яке мали Джон і Джемі через свою ситуацію, і Джон нарешті відчув себе в безпеці настільки, щоб обговорити свою залежність з кимось окрім Джемі.

Коли дружина домашнього вчителя запропонувала Джемі поговорити, Джемі не бачила в цьому сенсу, оскільки розмовами не виправити Джона. А на той момент її метою було виправлення Джона. Однак після розмови з дружиною домашнього вчителя Джемі стало легше. Нічого не змінилося. Джон так само боровся, але вона відчула полегшення від того, що хтось іще знає, через що вона проходить. Її світ більше не розвалювався.

Життєво важливе правило 3: Відновити духовну впевненість

Відчувати спонукання Святого Духа, діяти відповідно та відновити довіру до Бога.

Коли перед Емі постав факт відлучення її чоловіка, вона знала, що Спаситель надасть підтримку в її непосильному тягарі. Однак, за її словами, вона не була впевнена, як “подолати прірву, що лежала між тією ситуацією, в якій вона опинилася, та цілющою силою Ісуса Христа”. Як, не розуміла вона, можна буде знайти—чи побудувати—місток?

Спочатку вона намагалася зменшити свій біль, пильно слідкуючи за чоловіком та благаючи Господа

зцілити його. Однак одне духовне спонукання змінило все: Емі зрозуміла, що контроль за чиеюсь поведінкою не входить у план Небесного Батька і це не допоможе їй наблизитися до Спасителя. Тож, як розповідає вона, найбільше, що їй треба було зробити—це почати власну подорож до зцілення, а чоловікові дозволити самостійно піклуватися про його шлях. Завдяки натхненню від Духа вона почала розуміти, що її життя не повинно бути реакцією на порнографію, це варто припинити і їй слід покладатися на уможливаючу силу Ісуса Христа та Його Спокути зміцнювати й благословляти її.

Озираючись назад, Емі каже, що слідкуючи за чоловіком чи розпитуючи про нього, вона не здобувала спокою. Життя, за її словами, “було постійним хвилюванням. А спокій я знайшла лише тоді, коли зрозуміла, що Небесний Батько має план” для чоловіка і для неї. Коли вона застосувала свою свободу волі, щоб звернутися до Бога і попросити про Його допомогу, “допомога надійшла” і безодня між її болем та Спасителевою допомогою не здавалася такою широкою, а біль не був таким нестерпним.

Життєво важливе правило 4: Отримати допомогу

Відшукати шлях до зцілення за допомогою таких ресурсів, як література, кваліфікований лікар, наставник чи перевірена програма зцілення.

Через 25 років подружнього життя Джина дізналася про те, що її чоловік залучений до порнографії і зраджує їй. Вражена цією новиною Джина

зателефонувала своєму єпископу. Невдовзі вона зрозуміла, що той умів слухати з розумінням, і вона могла виплакати, коли їй це було треба. Такого благословення не мають усі подружжя в її ситуації.

Джина пригадує, що під час однієї з перших зустрічей єпископ “порадив негайно звернутися до психотерапевта не заради свого шлюбу або чоловіка, але для того, щоб я могла мати надійну підтримку у випробуваннях, що чекають попереду. Він хотів, аби я відчувала турботу, і знав, що в нього немає достатньо знань, які можуть знадобитися. Він бачив мою депресію і неспокій, тож порадив поговорити з лікарем про будь-яку медичну допомогу, яка мені може знадобитися”.

Наступні кілька років Джина регулярно відвідувала групи підтримки, сеанси психотерапії і зверталася по допомогу до сім’ї—іноді телефонувала їм і просила молитися за неї у свої найважчі дні. Вона, за її словами, зрозуміла, що Небесний Батько ніколи не залишить її у темряві.

Життєво важливе правило 5: Бути відкритими і чесними

Регулярно розмовляти з близькими людьми про свій шлях зцілення та одужання. Робити це відкрито і щиро.

Мелісса вирішила спробувати ще раз врятувати свій шлюб. Стосунки з чоловіком стали холодними і відчуженими. Саме тоді їй чоловік Камерон чесно розповів про свою залученість до порнографії. Після її вмовлянь він погодився розповісти

про все єпископу, і невдовзі вони обоє поговорили з батьками. Але, як він розповідає: “Знадобилося два роки, щоб нарешті зрозуміти, що покаяння—це не просто розповісти про все кільком людям та помолитися”. Йому треба було зрозуміти, що недостатньо не дивитися порнографію. Аби дійсно стати на шлях зцілення, йому необхідно було звернутися до Бога і знайти позитивні способи подолання стресу, страху, сорому й неспокою, які й стали поштовхом до його залежності від порнографії.

Після рецидиву Камерон погодився приєднатися до програми з подолання залежності та з часом зрозумів, що Спаситель не зрікається нас, коли ми помиляємося.

Мелісса також приєдналася до програми 12 кроків, і вона відчуває, що її сім’я зрештою має засоби, що допоможуть рухатися вперед. Вона згадує, як важко було спочатку приходити на збори за програмою 12 кроків, але її підбадьорював ведучий, який запропонував Меліссі випробувати їх упродовж 90 днів. “Якщо вам не сподобається, ми повернемо ваші страждання”. Згодом Мелісса зрозуміла, що оскільки вона сповнюється надією, слухаючи історії інших людей, можливо й сама зможе допомогти іншим, якщо поділитися своїм досвідом.

Мелісса завжди вважала, що залишившись у шлюбі, їй доведеться лише робити вигляд, що вона щаслива. Її думка змінилася, коли вона усвідомила, що Спаситель бачить її потенціал,

потенціал Камерона та всіх дітей Небесного Батька. Він віддавав усього Себе—Світло і Життя Світу,—щоб спасти нас і дати ще один шанс. Завдяки Спасителю, за словами Мелісси, у неї на обличчі знову щира усмішка, яка несе послання: я щаслива у житті.

Життєво важливе правило 6: Встановити межі

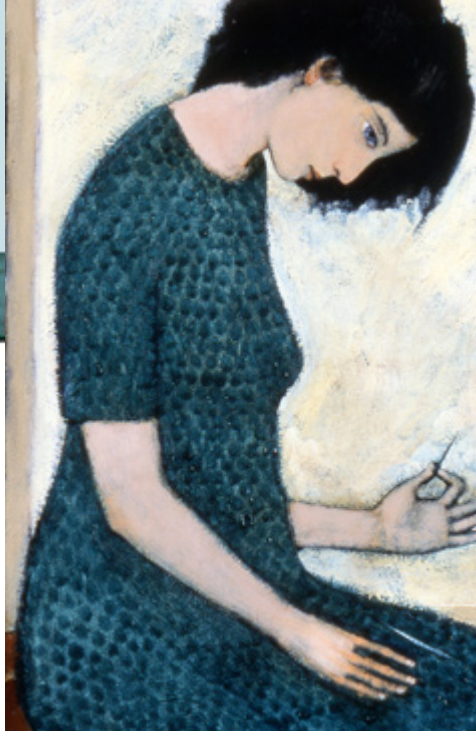
Встановлювати відповідні межі залученням до порнографії та зорганізуватися у такий спосіб, щоб уможливити функціонування і зцілення.

Пройшовши певний шлях подолання залежності від порнографії, Джон і Джемі зрозуміли, як важливо було встановити межі, і вони мають їх і досі—навіть після того, як вони навчилися на все дивитися зважено,—тому що межі забезпечують спокій в свідомості. Джемі каже, що коли вона була найбільш вразливою, встановлення меж захистило її серце.

Удвох із Джоном вони узгодили, що у них буде належний час і способи обговорювати питання, пов’язані з рецидивом. Вони погодилися не вести “текстову війну”, але обговорювати все віч-на-віч. Вони також вирішили, що коли обговорення буде переходити у суперечку, вони можуть взяти перерву й поговорити пізніше.

Багато меж, встановлених Джоном і Джені, стосувалися стилю спілкування, але деякі межі набирали форми “якщо/тоді” заяв, у яких вони погоджувалися, що певні дії

Молитва, вивчення Писань і відвідування храму допомагають подружжю, яке долає труднощі, отримати Спасителеву цілющу силу.

приведуть до певних наслідків. Це, як каже Джемі, дає їм обом можливість відчувати, що життя не є таким хаотичним.

Життєво важливе правило 7: Самостійно піклуватися про себе

Виконувати щоденні справи, які зцілюють і тренують розум, тіло та дух.

Джина пам'ятає, що невдовзі після першої зустрічі з єпископом він порадив їй виконувати певні речі, які, як здавалося, радять всім і всюди. “Він лагідно спонукав мене,—згадує вона,—ходити до храму, читати Писання, продовжувати молитися”.

В наступні важкі роки Джина зрозуміла, що “стандартні відповіді” стали її засобом піклування про себе саму. Писання стали її святилищем. “Я читала вірш, записувала його і намагалася розмірковувати над його значенням у моїй ситуації, а потім записувала свої думки,—розповідала вона.— Я знала, що як ніколи мені треба було чути слова Господа і глибше укорінитися у своєму розумінні. Решта мого світу втратила для мене майже усякий сенс, але коли я занурювалася в Писання, дещо для мене набирало сенсу—вірш за віршем”.

Подібним чином молитва і відвідування храму набрали для мене нового змісту. “Коли я закінчувала виливати все своє серце,—згадує Джина,—то казала: “Небесний Батьку, тепер твоя черга”. І вона спокійно чекала та слухала. “Навіть у найтемніші години”, за словами Джини, вона зрозуміла, що її “дух зростає”.

Жити в надії

Шлях зцілення кожної людини відрізняється, і кожного разу це процес, а не ціль. Однак спільним для багатьох історій є усвідомлення, що жодна кількість перегляду порнографії не є допустимою або нормальною. З огляду на це, коли хтось переглядає порнографію з будь-якою частотою або будь-яким рівнем залученості, подружжя такої людини відчуватиме розпач, травму, спричинену зрадою, відторгнення і занижене почуття власної гідності. Користування порнографією руйнує зв'язки, довіру і спілкування, необхідні для здорових стосунків, і це змушує шлюбного

партнера шукати надію та зцілення.

Також поширеним є втішне відкриття, що цей гіркий досвід може стати солодким для

подружжя не лише на довгоочікуваному кінці їхніх випробувань, але й тоді, коли вони з надією звертаються до Ісуса Христа під час них.

Сьогодні Джина розлучена і зосереджена на тому, щоб зцілитися самій та зцілити дітей, і вона часто допомагає жінкам у подібній ситуації знайти надію. Мелісса і Камерон залишаються у шлюбі й працюють над подоланням труднощів. Так само й Джемі та Джон, які активно допомагають іншим подружжям досягнути зцілення, яке вони отримали завдяки Спасителю та Його Спокуті.

Єва розлучилася і регулярно відвідує збори за програмою 12 кроків, де вона знаходить безпеку і співчуття, працюючи над своїм зціленням. Вона зрозуміла, що хоча колись зробила залежність чоловіка центром свого життя, зцілення настає тоді, коли центром її життя і зусиль буде Спаситель.

Емі зі своїм чоловіком все ще у шлюбі, хоча у нього досі стаються рецидиви. Однак Емі свідчить, що спокій приходить тоді, коли вона дивиться генеральну конференцію з думкою: “Як я можу зцілити свій біль?”, а не думаючи так: “Я сподіваюся, що мій чоловік це чує”. Вона знає, що цілюща сила Ісуса Христа і її віра в безмежну природу Спокути приносять надію—не лише для її чоловіка, але і для неї.

Одна сестра, яка також відчувала на собі згубний вплив порнографії, каже: “Спаситель не хоче, щоб ми старалися більше; Він хоче, щоб ми до Нього звернулися швидше”. Ці сім життєво важливих правил допомагають жінкам і чоловікам у їхніх зусиллях робити це. ■

ДВНАДЦЯТЬ ІСТИН

Крім опрацювання семи життєво важливих правил багато членів сімей, у яких хтось переглядає порнографію, також знаходять надію і зцілення, вивчаючи наступні 12 істин, що містяться в церковних матеріалах за програмою подолання залежностей. Більш докладну інформацію про ці матеріали та підтримку для подружжя і членів сім'ї можна знайти на сайті addictionrecovery.lds.org.

1. Бог *“заспокоїть вас у ваших стражданнях”* (Кн. Якова 3:1). Використання порнографії—це серйозна справа, але ми можемо знаходити втіху у знанні, що Бог знає про нас і нашу ситуацію, що Він ніколи нас не залишить і що Він буде нас підтримувати у скорботах.
2. *“Скиньте кайдани, якими ви скуті”* (2 Нефій 1:23). Ми не несемо відповідальність за вчинки інших людей і нас не буде звинувачено у згубних звичках інших людей. Як діти Бога, які розуміють свою божественну природу і долю, ми знаємо, що вільні діяти й виявляти свободу волі, аби самостійно приймати рішення.
3. *“Він візьме на Себе муки і хвороби Свого народу”* (Алма 7:11). Коли ми віддаємо свої тягарі Господу, то розуміємо, що Він може зцілити

наш найбільший біль, що нам не буде відмовлено в жодному благословенні і що для змін потрібен час.

4. *“Наближайтеся до Мене”* (УЗ 88:63). Господня допомога є важливою, і ми можемо її знайти, приймаючи причастя, відвідуючи храм та прагнучи напарництва Його Святого Духа.
5. *“Домагайтеся свого власного спасіння”* (Мормон 9:27). Ми не можемо контролювати іншу людину і зцілити її від залежності, але ми можемо зосереджуватися на власному зціленні, дбати про себе і здобути розуміння, більше дізнаючись про залежність.
6. *“Нести тягарі один одного”* (Мосія 18:8). Крім того, щоб покладатися на Господа, ми повинні прагнути відповідної допомоги, у тому числі підтримки від сім'ї, друзів, провідників священства й Товариства допомоги, наставників, груп підтримки та професіоналів.
7. *“В усьому приносьте дяку”* (УЗ 98:1). Навіть коли ми відчуваємо відчай і страх, ми також можемо мати радість, якщо визнаємо руку Бога у нашому житті й віддаємо йому за це подяку, усвідомлюємо свої дари і таланти та бачимо хороше у близьких нам людях, які страждають від залежності.

8. *Будьте “стійкі і непохитні”* (Геламан 15:8). Ми можемо встановлювати належні межі, аби захистити себе та свої сім'ї—якщо лише не йдеться про жорстоке поводження будь-якого виду—і прагнути Господнього скерування, стосовно того, за яких умов і як зберегти стосунки.
9. *Ми “відреклися тайного сорому”* (2 Коринтянам 4:2). Перегляд порнографії здійснюється потайки, але справлятися з нею можна лише тоді, коли ми чесні з собою і з близькою нам людиною, встановлюючи з нею відкрите й чесне спілкування.
10. *“Піднімай руки, що опустилися”* (УЗ 81:5). Ми можемо любити близьку людину і молитися за неї, надаючи велику підтримку, коли вона готова її прийняти.
11. *“Знос[ьте] усе це з терпеливістю”* (Алма 38:4). Зцілення—це процес, і хоча рецидиви не слід виправдовувати, до них треба ставитися з любов'ю і надією.
12. *“Мир Свій вам даю”* (Іван 14:27). Коли ми виявляємо віру, ми можемо знаходити мир, обіцяний Господом, знаючи, що Він допоможе, якщо ми прощаємо тих, хто порушив обіцяння і розбив серця.

Це було у 1973 році. Долаючи певні випробування, я дуже хотіла пізнати Бога, тож вирішила читати Біблію. Одного разу я прочитала про храм Соломона у книзі 2 Хронік 2–5, та відчула, що таке святе місце може бути на землі. Тож я постилася і молилася, аби Святий Дух мене скерував і я знайшла це місце. Я відчувала, що, знайшовши храм, зможу розповісти одному з Господніх служителів про свої проблеми, і він мені допоможе вирішити їх.

Тож я вирушила на пошуки храму. У той час я жила у Фонтене-су-Буа, передмісті Парижа, тож поїхала у місто, щоб знайти храм. Я бачила багато будівель, у тому числі церков і синагог, але не знаходила храму. Повернувшись додому, я молилася і думала про те, чому

Я ВИРУШИЛА НА ПОШУКИ ХРАМУ

*Я шукала святе
місце і зрештою
знайшла спосіб
стати складовою
вічної сім'ї.*

не могла знайти храм. Чи я була недостатньо чистою? Або просто не готовою?

Я забула про свої невдачі спроби знайти храм, поки в лютому 1980 року в мій дім не прийшли сестри-місіонерки з Церкви Ісуса Христа Святих Останніх Днів.

Вони розповіли, що найближчий храм є у Цоллікофені, Швейцарія—Бернський Швейцарський храм.

Я охристила 12 квітня 1980 року і вперше увійшла до храму якраз через рік, 5 травня 1981 року. Там я змогла виконати храмову роботу для кількох жінок з моєї сім'ї, у тому числі за бабусь, тіток і двоюрідних сестер.

З усіх цих жінок, єдина кого я знала, була моя кузина Ольга.

Ольга, родом з Італії, вийшла заміж дуже молодою, але, на жаль, її чоловік

був жорстоким і зраджував їй. За підтримки батька і брата Ольга вирішила втекти, коли чекала на п'яту дитину.

Вона пішла жити до батьків і брата. Після народження дитини Ольга померла. Батьки Ольги так ніколи й не оговталися від травми, спричиненої їй раптовою смертю.

Коли я виконувала у храмі обряд за Ольгу, в розумі постійно виникало слово *місія*. Але я була здивована. Я самостійно виховувала трьох дітей і ніяким чином не могла поїхати на місію.

Відповідь надійшла через кілька місяців. Одного дня мій кузен Ренцо сказав, що мати Ольги, моя тітка Аніта, померла. Раптом я пригадала, що виконала храмову роботу за Ольгу у вівторок, а її мати померла в наступну п'ятницю. Дуже схвильована, я відчувала, що Ольга з радістю прийняла храмові обряди, аби вона могла привітати і навчати свою матір у духовному світі. Можливо, то була місія Ольги.

Але і я маю місію—допомогти також своїм батькам. Кілька разів я намагалася поговорити з ними про Церкву, але їм не було цікаво. Тож після смерті матері

й батька я виконала за них храмову роботу, як тільки це можна було зробити.

Коли батьки були запечатані, моє серце калатало, а очі наповнилися сльозами любові. Потім я запечаталася до батьків. Я постійно думала про маму і хотіла обняти сестру, яка виконувала за неї обряд. Я дякувала їй за те, що вона представляє мою маму. У тієї сестри також стояли сльози в очах, і вона дякувала мені за нагоду. Хоча я її не знала, нам здавалося, ніби ми належимо до однієї сім'ї.

Потім мої батьки були запечатані до *своїх* батьків, і Ольга, яку я представляла під час обряду, була запечатана до її батьків—мого дядька Маріно і тітоньки Аніти.

Кожного разу, коли я згадую ті події, мене переповнюють почуття. Я думаю про Ольгу, і я сподіваюся, що вона виконує свою місію по інший бік завіси. Завдяки храмовим обрядам я тепер не єдиний член Церкви у своїй сім'ї. Я вірю, що мої батьки прийняли обряди, виконані за них. Мене сповнює радість і подяка Господу за те, що я змогла заснувати вічну сім'ю завдяки благословенням Його святого храму. ■

Автор живе у Овернь-Рона-Альпи, Франція.

СІМЕЙНА ІСТОРІЯ І ХРАМОВІ БЛАГОСЛОВЕННЯ

Старійшина Дейл Г. Ренлунд

З Кворуму Дванадцятьох Апостолів
та Рут Л. Ренлунд і Ешлі Р. Ренлунд

Під час своєї презентації на 2016 RootsTech старійшина Дейл Г. Ренлунд, його дружина Рут та дочка Ешлі нагадали святим останніх днів, що справжня сила приходить завдяки поєднанню сімейної історії та храмових благословень.

СТАРІЙШИНА РЕНЛУНД: У грудні 1963 року моя сім'я подолала шестигодинний переїзд автомобілем від Гельсінкі до острова Ларсмо на західному узбережжі Фінляндії. Саме там виріс мій батько, і там жила моя бабуся—Лена-Софія.

Задовго до того, у 1912 році, Лена-Софія і мій дідусь Ліндер почули, як місіонери зі Швеції проповідують відновлену євангелію. На той час по всьому світу було менше 800 місіонерів.

Ті місіонери навчали посланню відновленої євангелії, і Лена-Софія та Ліндер наступного дня охристилися. Вони стали членами малесенької філії, першої у Фінляндії.

Лише за кілька років мати Ліндера, яка жила з ними, померла від туберкульозу. У 1917 році Ліндер також помер від туберкульозу, залишивши Лену-Софію вдовою, до того ж вагітною їхньою 10-ю дитиною. Та дитина—мій батько—народилася через два місяці після смерті Ліндера. Лена-Софія згодом поховала 7 з 10 своїх дітей. Їй, збіднілій селянці, було дуже важко зберегти цілим те, що залишилося від сім'ї.

Майже два десятки років вона не висипалася вночі. Вона знаходила випадковий заробіток вдень, аби назбирати достатньо їжі. Вночі вона доглядала свою вимираючу сім'ю. Смерть у буквальному розумінні висіла у них над головами. У ті часи дерева розпилювали на дошки і часто клали їх на крокви даху для висихання. Ті дошки потім використовували для виготовлення труни для померлих. Важко уявити, що відчувала Лена-Софія.

Того дня, коли я зустрів її в 1963 році, мені щойно виповнилося 11 років, а їй—87. Вона згорбилася від важкої праці, яку виконувала все життя. Вона була настільки зігнутою, що коли вставала зі стільця, її зріст не мінявся. Шкіра на її обличчі й на руках обвітрилася і була тверда й шорстка, як старий ремінь.

Вона якнайрівніше стала, показала на фото Ліндера на стіні і сказала мені шведською: *“Det här är min gubbe”* (Це є мій любий чоловік).

На початку тієї осені я пішов до шведськомовної школи і лише почав згадувати шведську. Я думав, що моя бабуся неправильно вжила теперішній час дієслова, коли сказала: “Це є мій любий чоловік”, бо Ліндер помер уже 46 років тому. Я звернув увагу своєї мами на те, що Лена-Софія мала б сказати “Це *був* мій любий чоловік”. Мама просто сказала мені: “Ти не розумієш”.

І вона була права. Я не розумів—не так, як я це розумію зараз. З того часу я часто розмірковував над значенням того епізоду і чого навчила мене бабуся.

Подумайте про силу і втішення, яке вона здобувала завдяки знанню про силу запечатування! Та сила отримує напрямок, коли ми досліджуємо історію своїх предків і дізнаємося про них. Як сімейна історія, так і храмові благословення можуть набирати великого значення у нашому житті, але справжня сила приходить завдяки їхньому поєднанню. Це не означає, що вони поєднуються випадковим чином; натомість одна робота допомагає скеровувати іншу. Знання про те, що ці обряди колись будуть виконані для неї та Ліндера, приносило втішення і мир Лені-Софії упродовж довгих років її удівства.

Справжня цінність сімейної історії

ЕШЛІ: Без сімейної історії влада запечатування не може поширюватися туди, де її необхідно використовувати. І справжню цінність сімейної історії можна усвідомити лише завдяки владі запечатування. *Справжня* влада досягається завдяки поєднанню обох складових.

СЕСТРА РЕНЛУНД: Мені подобається цей підхід. Ми дізнаємося про обидва ці благословення по всіх Писаннях. Їхнє поєднання приносить більше благословень і сили в наше життя. Розгляньмо кілька прикладів.

В Ученні і Завітах Господь каже нам, що послав Іллю, аби “посадит[и] у серця дітей обіцяння, дані батькам,

і серця дітей повернуться до їхніх батьків”. І завдяки цьому серця дітей повернуться до батьків. Я думаю, Дейле, що це та частина, яку твоя бабуся посадила в тобі. Потім Господь каже нам, що “всю земаю було б повністю спустошено при [Спасителевому Другому] пришестві”, якщо серця не повернуться (див. УЗ 2:2–3). Це дуже сильне послання.

Навіть якщо б у нас були всі сімейно-історичні записи, які тільки можна знайти у світі, та все, що ми лишень могли б зібрати, без влади запечатування, відновленої пророком Іллею, мета Сотворіння була б зруйнована і “змарнована”. Це одне з перших послань, які Господь відкрив пророкові Джозефу Сміту у нашому розподілі.

СТАРІЙШИНА РЕНЛУНД: Ти маєш рацію, Рут. Навіть не знаючи цього, я все життя відчував міць і силу історій та прикладів моєї бабусі й інших предків.

У 128 розділі Учення і Завітів, де Джозеф Сміт цитує Малахію 4:5–6, міститься пророцтво: Він пояснює фразу “приверне ... серце синівське до їхніх батьків” у контексті сили запечатування і хрищення за померлих. Потім він каже: “І не тільки це, але й те, що ніколи не відкривалося від заснування світу, але приховувалося від премудрих і розумних, буде відкрито немовлятам і грудним дітям у цьому розподілі—розподілі повноти часів” (див. УЗ 128:17–18).

Лише подумайте про це! Джозеф Сміт передбачав, що навіть діти зрозуміють і знатимуть те, що вчені чоловіки та жінки світу не могли пояснити. Діти й молодь по всьому світу беруть участь у цих благословеннях кожного дня, так само, як і я, коли мені було 11 років, дізнавшись про ці поняття від своєї бабусі та мами. Люди, які ніколи не чули про Спасителя, поки жили на землі, можуть здобути такі ж благословення, як і ті, хто має можливість отримати їх у цьому житті. Ця можливість отримання благословень поширюється на всіх.

Храмові обряди й особиста сила

СЕСТРА РЕНЛУНД: А на храмових обрядах ґрунтується сила кожної людини. В дійсності, Господь дав нам приклади цієї особистої сили. Перших святих навчали про необхідність отримання їхнього ендаументу до того, як вони зможуть просувати роботу зі спасіння:

“Мені доцільно, щоб Мої старійшини почекали викуплення Сіону короткий час—

Щоб вони самі були підготовлені, і щоб Мій народ навчили більш досконало, і щоб він здобув досвід і знав більш досконало про свій обов’язок і про те, що Я вимагаю з їхніх рук.

І цього не може статися, доки Моїх старійшин не буде обдаровано силою згори” (УЗ 105:9–11).

Тож Господь навчав про важливість підготовки до отримання храмового ендаументу, аби старійшини могли бути благословенні силою згори. Ці благословення давали святим можливість продовжувати отримувати

більш досконале навчання щодо належного використання тієї сили.

СТАРІЙШИНА РЕНЛУНД: Ви можете поглибити це розуміння якщо перейдете до розділу 109, молитви освячення Кертлендського храму. Джозеф Сміт молився: “І щоб усі люди, які входитимуть на поріг Господнього дому, могли відчувати Твою силу, і змушені були визнати, що Ти освятив його і що це Твій дім, місце Твоїєї святості” (УЗ 109:13).

ЕШЛІ: Так, храмові обряди є чистими й потужними. Але я бачу, яким чином, якщо ви додаєте храмову роботу до вивчення життя своїх предків, сила збільшується і переносить наші благословення на вищий рівень.

СЕСТРА РЕНЛУНД: Дейле, чи вважаєш ти, що Лена-Софія розуміла це, коли казала тобі про Ліндера? Чи було її розуміння більш глибоким завдяки тому, що вона визнавала силу храму разом зі своєю любов’ю до чоловіка і своєї сім’ї?

СТАРІЙШИНА РЕНЛУНД: Так, саме цього вона й навчала. Лена-Софія знала, що її чоловік, який давно помер, залишався і залишатиметься з нею упродовж вічностей. Завдяки вченню про вічні сім’ї Ліндер залишався присутнім у її житті і в її великій надії на майбутнє. Лена була подібна до інших, які “повмирили за вірою, не одержавши обітниць, але здалека бачили їх, і повітали, і вірували в них, та визнавали, що вони на землі чужаниці й прихोцьки” (Євреям 11:13).

Яскравим виявом її віри у запечатувальну силу було те, що 1938 році Лена-Софія подала сімейну інформацію про всіх померлих дітей, яким було більше 8 років, коли вони померли. Таким чином за них могла бути виконана храмова робота, хоча за життя вона сама не поїхала до храму. Ці записи були серед перших даних, поданих з Фінляндії для виконання храмових обрядів.

Чи пам’ятаєте ви заклик старійшини Ніла Л. Андерсена, з Кворуму Дванадцятьох Апостолів, з яким він звернувся на конференції RootsTech у 2014 році?

ЕШЛІ: Він сказав: “Підгот[уйте] так[у] ж кільк[ість] імен для храму, скільки хрищень ви виконаєте у храмі.”¹.

СЕСТРА РЕНЛУНД: А у 2015 році він додав такі слова: “І допоможіть комусь іще зробити це саме”².

Збільшення духовної сили

СТАРІЙШИНА РЕНЛУНД: Саме так. Я думав про цей апостольський заклик і про те, як він може набирати більшого розмаху. З огляду на все сказане під час нашої розмови, я впевнений, що ми можемо додати до цього обіцяння елемент духовної сили. Давайте прочитаємо в Єзекіїлі розділ 47:

“І він [ангел] вернув мене [Єзекііля] до дверей храму, аж ось виходить вода з-під порога храму на схід, бо перед того храму на схід. А вода сходила здолу, з правого боку храму, з півдня від жертівника.

І він випровадив мене в напрямі брами на північ, і провів мене навколо зовнішньої дорогою до зовнішньої брами, дорогою, зверненою на схід; і ось вода виприскувала з правого боку.

І вийшов цей чоловік на схід, а шнур був у його руці, і він відміряв тисячу ліктів, і перепровадив мене водою, водою по кістки.

І відміряв ще тисячу, і перепровадив мене водою, водою по коліна; і відміряв ще тисячу, і перепровадив мене водою по стегна.

І відміряв він ще тисячу, і був потік, якого я не міг перейти, бо стала великою та вода на плавання, потік, що був неперехідний. ...

І сказав він до мене: “Ця вода виходить до східної округи, і сходить на степ, і сходить до моря, до води солоної,—і вздоровиться вода.

І станеться, всяка жива душа, що роїться скрізь, куди приходить той потік, буде жити, і буде дуже багато риби, бо ввійшла туди та вода, і буде вздоровлена, і буде жити все, куди пройде той потік” (Єзекііль 47:1–5, 8–9).

Єзекііль бачить ріку, яка стає все більшою після витоку з дому. Вода, яка тече з храму, символізує благословення, що йдуть від храмів, аби зцілювати сім’ї та давати їм життя.

ЕШЛІ: Але вода стає глибшою, чим далі вона тече. Мені це незрозуміло.

СТАРІЙШИНА РЕНЛУНД: Давай візьмемо мене (одна людина), моїх батьків (двоє людей), моїх дідусів та бабусь (четверо людей)—і так вглиб поколінь, а також вперед. Збільшення ріки подібне до експоненціального зростання нашої сім’ї упродовж поколінь.

Храмові благословення доступні всьому і кожному. І які це благословення! “Буде жити все, куди пройде той потік”.

“Вона достатньо довго чекала”

СТАРІЙШИНА РЕНЛУНД: Господь має план подолання особистого горя Лени-Софії, наших втрат, вашої трагедії—а в дійсності бід кожної людини. Він відновив на землі Своє священство і Свою владу запечаткування. Лена-Софія знала про це, і також моя мама Маріана.

СЕСТРА РЕНЛУНД: Ти маєш на увазі, як вона подала ім’я Лени-Софії для виконання храмової роботи?

ЕШЛІ: Я люблю цю історію. Невдовзі після того як Лена-Софія померла у 1966 році, бабуся Маріана особисто подала її ім’я до Відділу генеалогії³. Чоловік за стійкою сказав їй, що храмова робота не може виконуватися за людину, якщо з дня смерті не минуло щонайменше року. Бабуся Маріана відповіла: “Мені не подобається така відповідь. Я хочу поговорити з людиною, яка відповість щось інше. Вона достатньо довго чекала”.

Дідусь Аке сказав, що він намагався переконати її, але вона кинула на нього погляд, який він знав дуже добре—іншими словами, обговорювати питання більше не було сенсу. Дідусь зробив запис у щоденнику: “Мабуть, мені треба було поспівчувати чоловікові, який сказав, що нічого неможливо зробити, принаймні упродовж року. Той чоловік просто не знав, кому він суперечив. Я б йому сказав, але він не запитав”⁴.

СТАРІЙШИНА РЕНЛУНД: Менше ніж через два місяці з дозволу Президента Церкви було зроблено храмову

роботу за Лену-Софію і Ліндера. Бабуся Маріана і дідусь Аке були повірниками за Лену-Софію і Ліндера, які були запечатані на час й на всю вічність у Солт-Лейкському храмі. А чи знаєте ви, що відповідно до політики Церкви людина, яка не могла отримати храмові благословення через відстань до храму, не повинна чекати цілий рік? Таким чином, інші люди, як і Лена-Софія, можуть отримувати ті благословення якомога швидше. Як сказала бабуся Маріана чоловікові у Відділі генеалогії: “Вони чекали достатньо довго”.

СЕСТРА РЕНЛУНД: Який то був великий день для нашої сім’ї! Уявіть радість, яку відчували Ліндер і Лена-Софія, вже не кажучи про радість їхніх дітей. Ці благословення є кульмінацією поєднання сімейної історії та храмової роботи, активізуючи силу, про яку ми сьогодні говорили.

Нещодавно мені нагадали, що старійшина Девід А. Беднар, з Кворуму Дванадцятьох Апостолів, говорив про цю силу. Багато років тому він пробував заохочувати людей зрозуміти благословення, які приносять два божественні аспекти храму та сімейної історії.

Старійшина Беднар сказав: “Сімейна історія—це не окрема програма, яку ми відокремлюємо від храмового поклоніння. Усе це поєднано в одне у Христі. І в тому, що ви знаходите [своїх] предків і приносите імена членів своєї сім’ї до дому Господа, є сила. Я це зробив. Я працював і розмовляв із сотнями і тисячами людей, які виконали цю роботу. І як би добре ми не почувалися в храмі, ми відчуваємося ще краще, коли нами виконано роботу, завдяки якій ми зможемо виконувати ті храмові обряди для наших власних померлих родичів”⁵.

ЕШЛІ: Президент Рассел М. Нельсон, президент Кворуму Дванадцятьох Апостолів, також обіцяв, що ми можемо бачити цю силу в нашому житті. Він сказав: “Храмова і сімейно-історична робота має силу однаковою мірою благословляти і тих, хто пішов за завісу, і

тих, хто ще живий. Вона облагороджує всіх залучених до неї. Вони в буквальному розумінні допомагають своїм сім’ям здобути піднесення”⁶.

Обіцяння захисту

СТАРІЙШИНА РЕНЛУНД: Я вдячний за можливість додати своє свідчення до їхніх свідчень—бути ще одним апостольським голосом на підтримку цього храмового заклик. І даю обіцяння захисту, яке було дано в минулому. Брати і сестри, я обіцяю, що вас і ваші сім’ї буде захищено, якщо ви відгукнетеся на цей заклик знайти стільки імен, щоб подати до храму, скільки обрядів ви виконуєте у храмі, та навчати інших робити так само.

Якщо ви відгукнетеся на цей заклик, благословення почнуть проливатися на вас і на вашу сім’ю, як і сила ріки, про яку казав Єзекїль. І ріка ставатиме більшою завдяки тому, що ви будете продовжувати виконувати цю роботу і навчатимете інших робити так само. Ви знайдете не лише захист від спокуси та хвороб світу, але ви також знайдете особисту силу—силу змінюватися, силу каятися, силу навчатися, силу освятитися і силу повертати серця членів вашої сім’ї одне до одного і зіцілювати те, що потребує зіцілення. ■

З презентації, яка відбулася в лютого 2016 року на конференції з сімейної історії RootsTech 2016 в Солт-Лейк-Сіті, шт. Юта. Аби переглянути запис презентації англійською, португальською або іспанською мовами, зайдіть на сайт lds.org/go/217Renlund.

ПОСИЛАННЯ:

1. Ніл А. Андерсен, “Мої дні” храмів і технологій”, *Ліягона*, лют. 2015, с. 31.
2. Neil L. Andersen, in Ryan Morgenegg, “RootsTech 2015: Elder Andersen Adds to Temple Challenge,” lds.org/church/news/rootstech-2015-elder-andersen-adds-to-temple-challenge.
3. Зараз відомий як Відділ сімейної історії.
4. Mats Åke Renlund, “Reflections,” *personal journal*, 119.
5. David A. Bednar, in “The Turning of Our Hearts” (video), lds.org/topics/family-history/turn-our-hearts.
6. Рассел М. Нельсон, “Покоління, поєднані любов’ю”, *Ліягона*, трав. 2010, с. 93.

Я виконав пораду свого єпископа і заплатив штраф. Я знав, що зробив правильно, але був у розпачі, що не можу назбирати гроші на місію.

ІЛЮСТРАЦІЯ АЛЛЕНА ГАРНСА

Я ВІДДАВ СВІЙ МІСІОНЕРСЬКИЙ ФОНД

Я приєднався до Церкви напередодні свого 21-го дня народження. Я мав сильне бажання служити на місії, але у мене були складні обставини. Оскільки мій батько нас залишив, я фінансово підтримував маму й трьох молодших братів. Майже всі свої гроші я витрачав на сім'ю. На той час необхідно було мати щонайменше 500 фунтів (660 доларів), перш ніж подавати документи на місію. Після двох років заощаджень я назбирав лише 250 фунтів.

Фінансові негаразди траплялися один за одним. Молодший брат потрапив у неприємність і був оштрафований на 240 фунтів. Моя сім'я попросила позичити йому гроші—це майже все, що я мав. Здавалося, що треба зробити вибір між місією і своїм братом, хоча він і пообіцяв мені повернути гроші, як тільки зможе. У мене були суперечливі почуття, і я пішов за порадою до єпископа. Він порадив мені допомогти братові. Я виконав його пораду і заплатив штраф. Я знав, що зробив правильно, але мені до відчаю хотілося поїхати на місію.

Я думав, що мені знову роками доведеться заощаджувати гроші, однак завдяки смиренній молитві я отримав відчуття стосовно майбутнього. Дух сказав, що мені не слід чекати, поки брат поверне гроші, а також що я поїду на місію вже в наступному році. Два роки я заощаджував гроші, які віддав братові, однак Господь повідомляв мені, що в мене буде вдвічі більше до кінця року.

Я сумнівався, але продовжував іти вперед, і кожного тижня упродовж наступних 10 тижнів відбувалися чудеса. Одна молода людина у нашому приході почула, що я віддав свій місіонерський фонд, і подарувала мені 100 фунтів на місію. Наступного тижня ще одна молода людина подарувала мені 100 фунтів з цією ж метою. Я відчув смирення і почав каятися у своєму маловірстві.

Пізніше мій роботодавець запитав, хто хоче за власним бажанням звільнитися з роботи (таким працівникам виплачували фінансову компенсацію). Я погодився, але не сподівався, що вони дозволять мені звільнитися, оскільки потратили

багато грошей на моє навчання. Мій менеджер запитав, чому я хочу, щоб мене скоротили, тож я розповів про свою місію. Він заднім числом підвищив мою платню за кілька тижнів і прийняв заяву про скорочення. Він також збільшив суму вихідної допомоги при скороченні.

Я знайшов тимчасову роботу, яка через два тижні перетворилася на мою постійну роботу. Там мені також запропонували доплату за роботу у вихідні дні. Я погодився працювати в суботу. Невдовзі я подав свої документи на місію і був покликаний служити в Англійській Лондонській Бристольській місії. Менше ніж за рік я заощадив 2500 фунтів. Я дійсно отримав у 10 разів більше, ніж віддав. У Євангелії Лука 6:38 читаємо: “Давайте—і дадуть вам; мірою доброю, натоптаною, струснутою й переповненою вам у подолок дадуть. Бо якою ви мірою міряєте, такою відміряють вам”.

Я знаю, що мав благословення за послух і віру в дотриманні поради єпископа. ■

Фредерік Джон Холт,
Західний Сассекс, Англія

ІЛЮСТРАЦІЯ ДЖОШУА ДЕННІСА

ЗНАЙТИ СПОКІЙ У ПРИЧАСТІ

Коли я була молодою матір'ю, мені було важко знайти миті спокою упродовж напружених днів, коли все життя було наповнене піклуванням про п'ятьох активних і вимогливих дітей. 5 хвилин тут, 10 хвилин там—це все, що я могла викроїти для себе, але я насолоджувалася кожною миттю спокою.

Часто я зверталася в молитві до Небесного Батька і просила сили, терпіння і спокою. Неділі були особливо напруженими, бо треба було

погодувати грудне немовля, одягнути малюка і простежити, щоб старші діти підготувалися до церкви.

Як не дивно, але саме в напружену неділю я знайшла своє рішення.

Коли того дня я слухала причасні молитви, ці слова набули особливо-го значення: "... щоб Його Дух міг завжди бути з ними" (УЗ 20:77).

Я мала право на те, щоб мати поруч Господнього Духа. Як я раніше могла не усвідомлювати важливості цього обіцяння?

Причастя стало спокійним, споглядальним моментом у моєму метушливому житті. В обряді причастя я знайшла спокій, якого так прагнула.

Хоча після того як я приймала хліб і воду, я могла виходити під час причасних зборів з малюком, який порушував тишу, я робила все можливе, аби бути там у той особливий час згадування. Я чекала на ті дорогі-цінні миті з таким нетерпінням, як ніколи раніше.

Зараз, коли діти повиростали, я маю розкіш насолоджуватися багатьма хвилинами спокою. Однак, як і колись, хвилини причастя є дорогі-цінними для мене. ■

Джейн Мак-Брайд, шт. Колорадо, США

Як я раніше
могла не
усвідомлювати
важливості цього
обіцяння?

ВТІШАЮЧА СИЛА ХРИСТА

Кілька років тому мій друг Джозеф планував їхати машиною з Юти до Вашингтона, округ Колумбія, США. Він запросив мене з собою у цю подорож. По дорозі ми відвідали багато цікавих місць, пов'язаних з історією Церкви, а коли дісталися східного узбережжя, то поїхали до Нью-Йорка.

Ми приїхали туди усього через два тижні після трагічного 11 вересня 2001 року. У нас було сильне відчуття, що треба піти в те місце, де були зруйновані вежі-близнюки.

Ми бачили, як солдат жестами скеровує рух людей на переповненій вулиці, які хотіли подивитися на уламки будівель. Він роздавав серветки, щоб люди могли витерти сльози.

Ми з Джозефом бачили, як глибоко ця подія вразила кожного, і нам захотілося щось зробити. Ми вирішили, що найкраще з того, що ми можемо, — це поговорити з людьми, послухати їхні історії і, можливо, поділитися з ними посланням надії, що міститься у відновленій євангелії Ісуса Христа.

Повертаючись до готелю, ми їхали в метро. Напроти мене сиділа жінка, яка читала книгу. Я захотів дізнатися, що відбувається у її житті. Я назвав своє ім'я і сказав, що ми приїхали подивитися на Нью-Йорк. Я сказав, що нам було б цікаво дізнатися, що відбувалося з нею 11 вересня.

Її звали Марія, і вона жила в Нью-Йорку десятки років. Вона працювала в будівлі за кілька кварталів від веж. Жінка розповіла, що за кілька тижнів до 11 вересня отримала сильне відчуття, що має помолитися

Марія розповіла, що за кілька тижнів до 11 вересня отримала сильне відчуття, що має помолитися і запитати, чи є Бог.

СКЕРОВАНІ ГОСПОДОМ: БАТЬКИ-ОДИНАКИ

і запитати, чи є Бог. Вона сказала, що до того моменту в її житті вона нечасто молилася і тепер дійсно отримала відчуття, що має це зробити. Вона не відчула, що на молитву надійшла відповідь, поки терористи не врзалися у вежі в той доленосний ранок. Хаос і збентеження панували навколо неї, однак раптом вона відчула спокій. Марія сказала, що відчувала той неймовірний спокій і що попри надзвичайне руйнування тієї миті вона відчула, що Бог піклується про неї.

Після того як Марія розповіла про це, ми з Джозефом сказали, що вона відчула Духа свого Небесного Батька у вигляді того особливого спокою та втішення. Ми сказали, що вона може завжди відчувати той спокій, якщо шукатиме Його в молитвах і читатиме Книгу Мормона. Ми дали їй примірник Книги Мормона і сказали, що ця книга і надалі приносить їй спокій, якого вона так прагнула. Вона була дуже рада отримати її і подякувала нам.

Я не знаю, що сталося далі в житті Марії, бо ми з Джозефом мали вийти на нашій зупинці, але я знаю, що Небесний Батько любить кожного Свого сина і кожну дочку. Я знаю, що Він знає подробиці нашого життя, особливо, коли здається, що все навколо нас іде шкереберть. Силою Свого Сина Ісуса Христа Він може дати нам невимовний мир, що приносить Його Дух. Світло Христа може сяяти яскраво крізь темряву будь-яких випробувань чи трагедій, тому що Він подолав усе. ■
Кріс Дівер, шт. Каліфорнія, США

У мене не було в планах виконувати свій обов'язок з батьківства самотужки. Я мала чотирьох дітей, мені було трохи більше 20 і я була абсолютно приголомшена. У мене був скромний будиночок, про який треба було дбати, четверо малих дітей і лише середня освіта. Я не знала, як я буду фінансово забезпечувати свою молоду сім'ю. Відповіді надходили не через кілька днів чи місяців, але роками, після того як я діяла згідно з тими спонуканнями, які отримувала.

На щастя, я звикла звертатися до Господа у важкі часи. Одного вечора відповідь була чіткою: "Іди навчатися". Я не знала, як це можливо з огляду на фінансові зобов'язання, які я мала, тож я поговорила з батьками та єпископом. Вони погодилися, що іти навчатися—це правильний напрям, тож через кілька тижнів я подала документи до місцевого університету, де здобула освіту вчителя початкової школи з правом навчати дітей з особливими потребами.

Працюючи вчителькою, я все ж не заробляла достатньо грошей, аби задовольняти фінансові потреби моїх підростаючих дітей. Я продовжувала звертатися до Господа, розповідаючи Йому про брак коштів. Під час зустрічі з єпископом він порекомендував мені продовжити навчання і здобути ступінь магістра. Я повернулася додому, помолилася про це і знову подала документи до університету на наступний семестр.

Минуло кілька років, і я знову відчула спонукання повернутися до навчання. Я запланувала здати необхідні тести, пройшла співбесіди для навчання за програмою з освітнього адміністрування і знову почала здобувати ступінь магістра в іншому місцевому університеті. По завершенні з'явилися можливості отримати іншу роботу, яка збагатила моє життя новими стосунками, спонукала до особистого зростання і допомогла відкрити в собі нові таланти.

Одного вечора я була в храмі й ділилася з Господом, що попри всі мої зусилля я все ще не завжди зводжу кінці з кінцями. Я відчула тепло завдяки цьому небесному спілкуванню, яке нагадало мені, що всі мої сімейні потреби було вирішено чи то завдяки моїй роботі, чи щедрості інших людей, і що за умови мого послуху, про нас подбають. І як мені було нагадано в книзі Алми 20:4: "Я знаю, у силі Господа [я] мож[у] зробити все".

Я така вдячна Небесному Батькові за спонукання здобути освіту й подальші можливості знайти роботу. Я також вдячна за всіх людей у своєму житті, які були такими дбайливими упродовж усіх цих років. Я зрозуміла, що за допомогою Небесного Батька можу робити більше, ніж думала. І, що не менш важливо, я навчилася з вдячністю приймати і щедро вдіяти. ■
Сюзен Кагі, шт. Юта, США

Спокійно сприймати НЕДОСКОНАЛІСТЬ

Елізабет Ллойд Лунд

Служба з питань сім'ї СОД

Одне з непорозумінь, з яким нам важко змиритися у цьому земному житті—це поняття недосконалості. Багато людей хибно вважають, що ми повинні сягнути досконалості в цьому житті, аби здобути спасіння чи піднесення.

Я лікар. Якось до мене на прийом прийшла одна жінка, і раптом вона розплакалася. Вона сказала: “Я ніколи не буду достатньо хорошою”. Далі вона розповіла про те, якою недостойною вона є. Коли вона аналізувала свої почуття, то не виявилось жодного великого гріха в її минулому чи теперішньому. Вона просто вважала, що недостатньо хороша. Вона порівнювала себе з сусідками, подругами і родичами, і кожен, кого вона згадувала, був “кращим” у її розумінні, ніж вона.

Думки стають нашою реальністю

Я знаю, що є багато людей, які почувуються недосконалими і невпевненими чи то в покликанні,

чи в батьківстві, чи взагалі. Ці почуття можуть викликати бажання приховувати свої таланти і триматися подалі від інших або відчувати збентеження й неспокій чи впадати в депресію. Наші думки про самих себе значною мірою впливають на нашу поведінку й почуття. Багато з нас кажуть собі те, що ніколи не сказали б іншим. Це, у свою чергу, не дає нам розкрити наш справжній потенціал і применшує наші здібності й таланти. Президент Езра Тефт Бенсон (1899–1994) сказав: “Сатана все більше намагається перемогти святих, застосовуючи відчай, зневіру, пригнічення і депресію”¹.

На щастя, “єдина думка про нас, яка має значення, —це що Небесний Батько думає про нас, —навчав старійшина Дж. Девн Корніш, сімдесятник. —Будь ласка, широко запитуйте у Нього про те, якої Він про вас думки. Він любитиме і виправлятиме, але ніколи не знеохочуватиме нас; це трюк Сатани”².

**Якщо ми зараз
сподіваємося лише
на досконалість,
то позбавляємо
себе можливості
зростання.**

Недосконалість—це можливість

Ми на землі для того, аби мати радість, а ця радість частково полягає в тому, що ми створюємо й у що віримо та що ми приймаємо. Якщо ми приймаємо те, що ми недосконалі діти Бога, які навчаються у процесі життя, то зможемо прийняти свої недоліки. Якщо ми сподіваємося негайної досконалості, це означає, що ми заперечуємо можливість нашого зростання. Ми

заперечуємо дар покаяння і силу Ісуса Христа і Його Спокути в нашому житті. Старійшина Брюс Р. Мак-Конкі (1915–1985), з Кворуму Дванадцятьох Апостолів, сказав: “Була лише одна досконала істота— Ісус Христос. Якби чоловік [і жінка] мали бути досконалими і суворо, повною мірою та бездоганно дотримувалися в житті всіх законів, то в усій вічності була б спасенною лише одна людина. Пророк [Джозеф Сміт] навчав, що є багато всього, що має бути зроблено, навіть після смерті, аби здійснити наше спасіння”³. Саме наші недосконалості можуть бути шляхом, завдяки якому Бог готує наше повернення до Нього.

Слабке може стати сильним

Необхідно мати смирення, аби звернутися до Небесного Батька у своїх недосконалах. Цей процес описується в книзі Етера: “Якщо люди прийдуть до Мене, Я покажу їм їхню слабкість. Я даю людям слабкість, щоб вони були покірними; і достатньо Моєї благодаті для всіх людей, які упокуються переді Мною; бо якщо вони упокуються переді Мною і мають віру в Мене, то Я вчиню так, щоб слабе стало сильним для них” (Етер 12:27). Коли ми смиренні, наш Небесний Батько розкриє свої обійми і допоможе нам навчатися на наших слабкостях. Приклад цього знаходимо в Новому завіті. Оскільки Павло страждав через колючку в тілі, то він дізнався, що ця слабкість упокоїла його і наблизила до Бога (див.

2 Коринтянам 12:7). Це смирення і готовність навчатися і є саме тим, що ми повинні застосовувати до своїх недосконалостей. Ми повинні навчатися на цих слабкостях, аби вони могли стати нашою силою.

Також існує різниця між тим, щоб бути смиренным і почуватися меншовартісним або негідним. Смирення наближає нас до Господа, а сором і вина можуть віддаляти нас від Господа. Бог не хоче, щоб ми чорнили себе й почувалися так, ніби ми нічого не варті в Його очах. Це завдає болю і Йому, і нам. Важливо, щоб ми зрозуміли, що ми гідні часу й зусиль, необхідних для змін. Частково сенс цього земного життя полягає в пошуку способів змінити наші слабкості. З деякими слабкостями ми можемо боротися все життя, в той час як інші можна подолати швидше.

Кілька років тому я працювала з клієнткою на ім'я Рейчел (ім'я змінено), яка мала проблему з вживанням алкоголю. Алкоголь став для неї опорою і засобом зняття стресу її важкого життя. Вона вирішила, що хоче подолати згубну звичку, і завдяки певній допомозі та заохоченню перестала пити. Перш ніж повністю подолати свою алкогольну залежність, вона перестала принижувати себе за свою слабкість. Вона визнала її. Потім, будучи рішуче налаштованою та за підтримки хорошого єпископа, Господа і кількох важливих для неї людей Рейчел прийняла рішення більше не пити. Коли я востаннє з нею розмовляла, вона казала, що більше не має бажання пити.

Аби піднятися над своїми

слабкостями, нам треба звертатися до Господа з вірою, надією і розумінням, що Він захищатиме нас долонею Своєї руки. Президент Рассел М. Нельсон, президент Кворуму Дванадцятьох Апостолів, радив: “Боязким і несміливим серцем я скажу—будьте терплячими. Досконалість приходить не в цьому житті, а в наступному. Не вимагайте від себе вдосконалення. Якщо ви дозволите Господу допомогти вам в цьому, Він все змінить”⁴.

Вирішіть бути щасливими зараз

Поки ми покращуємося, нам доступні мир і щастя вже зараз. Навіть за найгірших обставин ми обираємо своє ставлення. Віктор Франкл, відомий психіатр, який пережив голокост, стверджував: “У людини можна забрати все, крім одного—остаточної людської свободи, тобто свободи вибирати своє ставлення до певних обставин, вибирати свій шлях”⁵.

Нам кажуть: “Люди є, щоб мати радість” (2 Нефій 2:25). Це не означає, що Бог дивовижним чином наповнить наше життя щастям. Щастя—це вибір для більшості з нас. Необхідно докладати зусилля і вчитися виявляти вдячність, довіру та віру. Негатив може охопити всі аспекти нашого життя, якщо ми дозволимо. Ми можемо бути неспроможними змінювати обставини у своєму житті, але ми можемо обирати свою реакцію на них. Президент Томас С. Монсон сказав: “Ми не можемо змінювати напрям вітру, але можемо направляти

вітрила. Тож *обираймо* позитивне ставлення, щоб мати якнайбільше щастя, миру й задоволення”⁶.

Коли ми приймаємо рішення зосереджуватися на хорошому, покладатися на Господа і Його Спокуту й приймати свої недосконалості та вчитися з них, ми можемо прибрати нереальні сподівання стосовно себе і прагнути добра й щастя у своєму житті. Ми повинні

спокійно ставитися до своїх недоліків і знаходити втішення у Божій викупительній любові. Наше серце сповниться радістю, якщо ми знаємо, що план спасіння може привести нас назад до нашого Небесного Батька, якщо ми докладаємо своїх найкращих зусиль, якими б недосконалими вони не були, щоб бути гідними знову жити з Ним. ■

ПОСИЛАННЯ:

1. Ezra Taft Benson, “Do Not Despair”, *Ensign*, Oct. 1986, 4.
2. Дж. Девн Корніш, “Чи я достатньо хороша людина? Чи я зможу досягти цього?”, *Ліягона*, лист. 2016, с. 33.
3. Bruce R. McConkie, “The Seven Deadly Heresies” (Brigham Young University devotional, June 1, 1980), 6–7, speeches.byu.edu.
4. Russell M. Nelson, “Men’s Hearts Shall Fail Them” (video), mormonchannel.org.
5. Viktor E. Frankl, *Man’s Search for Meaning* (1959), 86.
6. Томас С. Монсон, “Жити насиченим життям”, *Ліягона*, січ. 2012, с. 4.

Про те, як вибирати реакцію на випробування, Президент Монсон сказав: “Ми не можемо змінювати напрям вітру, але можемо направляти вітрила”.

Працювати над слабкостями, малювати віру

Е. Трейсі Уільямс

Мені знадобилося сім років підготовки, щоб відповідати вимогам служіння на місії. Коли я вперше заговорила про це зі своїм єпископом, єпископом Тапуелуелу, він дав мені кілька настанов, які я мала старанно виконувати у своєму житті. Він сказав, що якщо я буду їх виконувати і навчуся бути слухняною, то матиму благословення. Перші кілька настанов—щоденне вивчення Писань і щотижневе відвідування Церкви—було доволі легко виконати. “Це легко”,—подумала я. Але я образилася, коли мені було сказано змінити певні “мирські” аспекти свого життя, і тоді моя гординя та впертість стали мені на заваді.

Сподіваючись, що знайду легший шлях, я переїжджала до територій чотирьох інших приходів і говорила з чотирма різними єпископами. Я навіть відновила навчання у медичному університеті. Потім я відчула спонукання все полишити і знову готуватися до служіння на місії. Так я і зробила. Я знову прийшла до єпископа Тапуелуелу і смиренно попросила у нього про допомогу.

Мені було сказано, що є вимоги щодо ваги місіонерів—і я зрозуміла, що важу більше норми. Відразу ж моїм розумом заволоділи зневіра і збентеження, однак єпископ заохочував мене. Він висловив свою любов і віру в мене й сказав: “Мої двері завжди відчинені. Ми можемо працювати над цим разом! Кожного тижня будемо працювати лише над однією слабкістю”.

Тож я приходила до єпископа кожного тижня, долаючи слабкість за слабкістю. Я навіть не здогадувалася, що мені треба буде чекати ще чотири роки, аби відповідати вимогам для служіння на місії.

Покладатися на Спасителя

Упродовж тих чотирьох років я намагалася наблизитися до Христа і застосовувати Його вчення у своєму житті. Коли наставали труднощі, Його Спокута ставала для мене реальною. Я покладалася на силу, втішення і міць, які Він давав мені завдяки Його Спокуті, коли пішла з життя моя найкраща подруга, коли наша сім'я втратила домівку і коли я

Я мала навчитися покладатися на Спасителя в подоланні своїх слабкостей і зміцненні своїх сильних сторін. І все це під час підготовки до місії та під час служіння місіонеркою.

потрапила в автокатастрофу. Коли обставини змусили мене залишити багатьох друзів, я впала в депресію, але Спаситель допоміг мені подолати її. Вечори п'ятниці, які я проводила з друзями, я замінила тренуваннями у спортзалі та вивченням Спокути Ісуса Христа.

Я кожного вечора молилася про людей, яким одного дня служитиму, і навіть про своїх майбутніх напарниць!

Я згодом була визнана гідною служити в Новозеландській

Оклендській місії, де розмовляють тонганською мовою.

Стрит-арт і Дух

Коли я приїхала до центру підготовки місіонерів, то зрозуміла, що треба ще багато дізнаватися про Ісуса Христа, Його Спокуту і про себе. Хоча мої предки були з Тонга, я ніколи не була на Тихоокеанських островах і мені важко було вивчати тонганську мову. Коли я приїхала до Нової Зеландії, то зовсім не розуміла, що люди кажуть мені тонганською мовою. Мені треба було їм сказати так багато, але оскільки я не могла розмовляти їхньою мовою,

мій запас складався лише з кількох найпростіших слів, які я ледь могла вимовити. Я кивала головою, коли люди ставили мені запитання. Вони сміялися з мене, і я сміялася разом з ними, але за зачиненими дверима сміх перетворювався на сльози розчарування і зневіри. Я думала: “Я працювала сім років, щоб приїхати сюди заради цього?”

Тож я молилася Небесному Батькові. У книзі Етера 12:27 ми дізнаємося, що наші слабкості можуть стати силою, якщо ми довіряємо Йому. Я розповідала Йому про свої слабкості і свою довіру до Нього, і так повторювалося знову, ... і знову,

... і знову. Я почала ще більше покладатися на Христа і також на свої сильні сторони.

Я люблю цю євангелію, і я люблю стрит-арт, тож я вирішила поєднати ці дві речі. Я поклала в рюкзак Писання, етюдник, олівці з деревного вугілля, перманентні маркери і балончики зі спреєм. Мої напарниці сміялися і запитували: “Що ти збираєшся робити з балончиками фарби?” Я пояснила: “Можливо, я ще не володію мовою, але я можу показувати своє свідчення іншим”.

До кінця місії я використовувала стрит-арт—на папері, а не на будівлях—і Дух, щоб навчати інших про Христа. І якби безглуздо це не звучало, це спрацьовувало. Багато людей не хотіли слухати моє послання, тож я його малювала. Двері й очі відкривалися, коли я розповідала їм, що малювала графіті. Вони не вірили мені. Вони засікали три хвилини, і я робила зарисовку слова *віра*, навчаючи їх про неї. Серед тих людей було багато таких, які відчували, що їх засуджують і не люблять. Я могла свідчити, що з вірою в Христа ми можемо відчувати Його любов і прощення, і Він може допомагати нам змінюватися на краще. Він допоміг мені.

Сім років підготовки до місії допомогли мені знайти себе. Той час дав мені змогу здобути свідчення про Христову Спокуту і Його силу допомогти мені подолати свої слабкості та використовувати свої сильні сторони, щоб ділитися з іншими тим, про що я знала. Зрештою, це було варто тих семи років. ■

Автор живе в штаті Юта, США.

Стівен В. Оуен

Генеральний президент Товариства молодих чоловіків

Коли мені було 14 років, я прийняв рішення, яке змінило все. Якось у п'ятницю ввечері я йшов вулицею з кількома друзями, і нам було добре разом, як і завжди. Але того вечора виникла проблема, і я знав, що мені треба з нею щось робити. Та я не був упевнений, що зможу.

Упродовж останніх пари років мої друзі почали вживати цигарки та алкоголь. Спочатку це відбувалося не часто, то тут, то там, але на регулярно палили і випивали, коли ми були наодинці.

Я думав, що оскільки я залишаюся чистим, то можу продовжувати приємно спілкуватися з друзями. Звичайно, батьки казали, що з моїми друзями щось не так. І мої друзі розуміли, що

не подобаються моїм батькам. Я відчував себе між молотом і ковадлом: я постійно захищав своїх друзів перед батьками, а батьків перед друзями.

Ось такою була ситуація того вечора в п'ятницю, коли ми йшли вулицею. Друзі почали випивати й курити, і я нарешті зрозумів, як мені не подобається їхня поведінка. Тож я прийняв рішення.

Я перейшов на інший бік вулиці. Друзі сміялися з мене. Вони називали мене "святеником". І вони сказали, якщо я там шусь, то більше не буду їхнім другом.

Ми дійшли до кінця дороги. Мої друзі повернули ліворуч, а я повернув праворуч. Я був на відстані 3 км від дому, і то були найдовші 3 км у моєму житті. Ви можете подумати, що я відчував

На ПЕРЕХРЕСТЯХ

зі своїми ДРУЗЬЯМИ

Я опинився в ситуації, коли постійно захищав своїх друзів перед батьками, а батьків—перед друзями.

полегшення, прийнявши таке сміливе рішення, але в ту мить я почувався жакливо. Я прокинувся наступного ранку і з жахом усвідомив, що втратив друзів і я тепер один. Для 14-річного хлопця то був кінець світу.

Новий друг

Минуло кілька днів, і мені зателефонував один з членів церкви, якого, як я знав, звали Дейв. Він запитав, чи не хочу я зайти до нього додому в суботу ввечері. Він також запросив мене на сімейний обід наступного дня. Це виглядало набагато краще, ніж бути зовсім без друзів, тож я погодився.

Ми з Дейвом гарно провели час разом, і, звичайно ж, без цигарок або алкоголю. Коли я слухав, як батько Дейва молився перед обідом, мені було так добре. Я почав думати, що можливо—лише можливо—все покращується.

Ми з Дейвом стали найкращими друзями. Ми разом грали в футбол, ходили до школи, допомагали один одному їхати на місію. Коли ми повернулися, то жили в одній

кімнаті в гуртожитку. Ми допомагали один одному знайти праведну молоду жінку, щоб одружитися і підтримували один одного на прямому й вузькому шляху до храму й після того. Минуло багато років, а ми все ще залишаємося хорошими друзями. А все почалося з простого телефонного дзвінка саме тоді, коли я його потребував.

Вплив матері

Принаймні, я вважав, що все так почалося. Уявіть моє здивування, коли через багато років я дізнався, що то моя мама була режисером подій, і саме вона посприяла нашій дружбі! Невадовзі після того як я втратив старих друзів, вона помітила, що зі мною щось не так, тож вона

На тій дорозі є
інші люди, які
прийняли свої
важкі рішення бути
з Господом. Вони
йтимуть з вами.

зателефонувала Дейвовій мамі, щоб дізнатися, чи не придумають вони спосіб допомогти. Мама Дейва переконала його зв'язатися зі мною і запросити до себе. Іноді спонукання надати допомогу певній людині приходять від Святого Духа; іноді вони приходять від ангела—наприклад, мами,—яка “розмовля[є] силою Святого Духа” (2 Нефій 32:3).

Я часто міркував, наскільки іншим було б життя—і моє, і Дейва,—якби моя мама не помітила моїх страждань і не почала діяти. Чи не нагадує вам це того, як Небесний Батько благословляє нас? Він знає про кожну нашу потребу, і Він посиляє благословення згорі через діла і слова тих, хто любить (Див. “Друзі, схожі на Христа”, Гімни, № 180).

Ми йдемо разом

Зрештою, ми самі відповідальні за свій вибір. Як Президент Томас С. Монсон неодноразово казав: “Вибір, який ми робимо, визначає нашу долю”¹, і багато таких виборів необхідно робити кожному особисто.

Часто наші рішення викликають почуття відокремленості, навіть самотності. Але наш Небесний Батько не послав нас сюди самотніми.

Рішення, які я приймав у вирішальні моменти, благословляли і скеровували все моє життя. Але ті рішення приймалися завдяки натхненню й силі, які моя мама отримала через молитву, та завдяки підтримці й дружбі Дейва.

Екзамен, який ми називаємо земним життям, відрізняється від екзаменів, які ми часто складаємо в школі, де вам треба дивитися лише в свою роботу і не дозволяється допомагати сусідові. Ні, на цьому екзамені ми можемо і повинні допомагати одне одному. В дійсності, це і є складова екзамену. Тож, оскільки через свій вибір ви іноді залишатиметеся на самоті на узбіччі дороги, будь ласка, знайте, що на тій дорозі є інші люди, які прийняли свої важкі рішення бути з Господом. Вони йтимуть з вами, і їм потрібні ви, щоб іти разом. ■

ПОСИЛАННЯ:

1. Томас С. Монсон, “Вибір”, *Ліягона*, трав. 2016, с. 86.

ДОТЯГНИСЬ

“Я благаю вас мати сміливість ... давати відчуті кожній людині, що її приймають, люблять і цінують”.

Президент Томас С. Монсон, “Нехай у вас буде сміливість”,
квітнева генеральна конференція 2009 р.

ЗНАЙДІТЬ, ПРИНЕСІТЬ, НАВЧАЙТЕ:

ВІДГУКНІТЬСЯ НА
ЗАКЛИК ВИКОНУВАТИ
ХРАМОВУ РОБОТУ

*Виклик було кинуто—
а ви його прийняли?*

Карліса Крамер

Старійшина Ніл Л. Андерсен, з Кворуму Дванадцятьох Апостолів, запросив молодих людей “підготувати таку ж кількість імен для храму, скільки хрищень ви виконаєте у храмі, й допомогти ще комусь зробити те ж саме”¹. Старійшина Дейл Г. Ренлунд, з Кворуму Дванадцятьох Апостолів, також пообіцяв, що, підхопивши цей апостольський заклик, ви можете здобути духовний захист і зцілення для сімей².

Подумайте про це—апостоли Господа заохочують кожного долучитися до сімейно-історичної роботи, приносячи імена з власного родоводу до храму. Хіба не було б чудово, якби кожен обряд, який ви виконуєте у храмі, виконувався для вашої сім’ї? Старійшина Андерсен запросив молодь по всьому світу робити саме це і допомагати друзям та членам сім’ї долучатися до цього також.

Приймаючи цей заклик, ви зможете відчувати Духа, зміцнити свідчення і зробити більш значущим досвід перебування у храмі. Не знаєте, як почати? Давайте розіб’ємо це завдання на кроки:

ЗНАЙДІТЬ

Спочатку знайдіть імена, які понесете до храму, і додайте їх на сайт **FamilySearch.org**. Якщо у вас виконана робота більше ніж за чотири покоління, скористайтесь опцією FamilySearch’s Descendancy. Якщо ваше сімейне дерево майже не досліджене, ви можете почати пошук з **FamilySearch.org/findnames**.

ПРИНЕСІТЬ

Після того як ви зарезервуєте і роздрукуєте обряди за допомогою FamilySearch.org, тоді, маючи рекомендацію, ви можете принести імена у храм для виконання хрищень і конфірмацій! Запрошуйте членів сім’ї та друзів, які отримали ендаумент, виконати решту обрядів, або подайте імена до храмів через FamilySearch, аби робота була виконана.

НАВЧАЙТЕ

Розповідайте про радість, яку приносить дослідження сімейної історії, людям навколо вас! Проведіть з друзями вечір сімейної історії, або сядьте поруч з батьками, братами і сестрами та заповніть разом сімейне дерево. Ви можете розповісти про це за допомогою соціальних медіа, використовуючи хештгет **#TempleChallenge**.

Чи ви готові?

Яким би не був ваш досвід у дослідженні сімейної історії, є багато способів долучитися до цього заклику. Подумайте, як ви можете допомагати в просуванні Господньої роботи сьогодні. ■

Автор живе в штаті Юта, США.

ПОСИЛАННЯ:

1. Neil L. Andersen, “Is Anything Too Hard for the Lord?” (address at RootsTech conference, Feb. 14, 2015), [lds.org/topics/family-history](https://www.lds.org/topics/family-history).
2. Див. Dale G. Renlund, in “Opening General Session” (address at RootsTech conference, Feb. 6, 2016), [lds.org/topics/family-history](https://www.lds.org/topics/family-history).

“Ви—сини й дочки Бога, діти завіту і будівельники Царства. Вам не потрібно чекати, ... щоб виконувати свій обов’язок—допомагати в роботі зі спасіння людської сім’ї”.

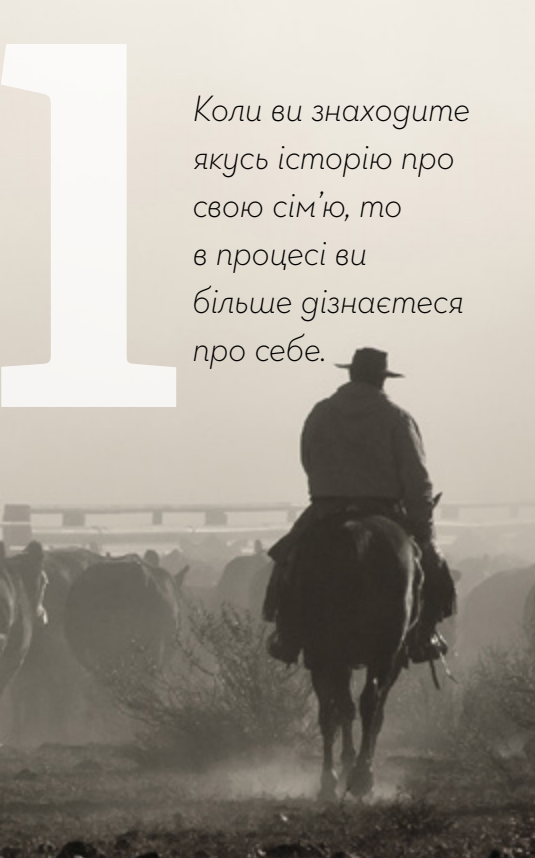
Старійшина Девід А. Беднар, з Кворуму Дванадцятьох Апостолів, “І серця дітей повернуться”, *Ліягона*, лист. 2011, с. 26.

ВІДПОВІДЬ НА ЗАКЛИК

“Я чула про обіцяння і благословення, які мені буде дано, якщо я прийму виклик, тож я вирішила перевірити, чи це так. Я сильно відчувала Духа і знала, що по той бік завіси інші душі відчували таку саму радість”.

Уеслі Р., Франція

Прийміть виклик, відгукніться на нього і розкажіть про це іншим на **templechallenge.lds.org**. Поділіться своїм досвідом з **#TempleChallenge**.

Коли ви знаходите якусь історію про свою сім'ю, то в процесі ви більше дізнаєтеся про себе.

ТРИ СПОСОБИ

ДОЛУЧИТИСЯ ДО СІМЕЙНОЇ ІСТОРІЇ

Саллі Джонсон Одекерк

Співробітник редакції церковних журналів

Коли старійшина Девід А. Беднар, з Кворуму Дванадцятьох Апостолів, сказав: “Ваші пальці тренувалися набирати текст не лише для того, щоб спілкуватися з друзями, а й щоб прискорити й просунути вперед роботу Господа”,—він мав на увазі вас! Потім він сказав: “Я запрошую вас робити дослідження, шукати ваших предків та готуватися до виконання повірницьких хрищень у домі Господа за *вашу* померлу рідню” (“І серця дітей повернуться”, *Ліягона*, лист. 2011, с. 27).

Тисячі молодих чоловіків та жінок по всьому світу прийняли це запрошення шукати своїх предків і виконувати для них повірницькі хрищення. Одна молода жінка, Кетлін Д., зрозуміла, що коли приносить імена своїх родичів до храму, то відвідування храму набирають глибшого сенсу.

Вона каже: “Коли я почала виконувати храмові обряди за членів сім’ї, то зрозуміла, що посеред вируючого світу, в якому я живу, єдиний час, коли я можу відчувати спокій та впорядкувати думки—це в стінах того святого місця. Я також почала відчувати, що зближуюся з тими, хто зараз по той бік завіси. Виконуючи хрищення і конфірмації, я починаю думати про всіх тих людей, які так довго чекали на цю подію. Важко описати почуття—наповнені любов’ю та надією,—які так сильно зміцнили моє свідчення”.

Є багато різних способів залучитися до сімейно-історичної та храмової роботи, але з чого ж почати? Троє молодих людей поділилися своїми історіями про те, як вони дізнавалися про історії з життя своїх родичів, опитували членів сім’ї та знаходили імена, які відносили до храму.

Мої предки є хорошим прикладом для мене

Кайл С., шт. Техас, США

Ми з батьками слухали виступ старійшини Беднара на жовтневій генеральній конференції 2011 року, коли він сказав, що робота над сімейною історією захищатиме нас від супротивника. Тож ми почали працювати над сімейною історією. Я й досі навчаюся і зростаю завдяки сімейній історії; це дуже цікаво.

Мені подобається дізнаватися про те, звідки я, і про своїх предків. Я навчаюся на їхніх історіях і використовую їх у своєму житті. Це допомагає мені бути кращою людиною. Дивовижно дізнаватися, ким вони були, чим заробляли на життя, яким було їхнє життя і як важко їм було.

Наприклад, мені було цікаво дізнатися про одного з предків, який у 1870-х роках переїхав із сім'єю з Теннесі до Техасу, США, щоб розводити велику рогату худобу. Він долав багато випробувань у житті, і від нього я навчився, що життя може бути складним, тож важливо відстоювати свої вірування.

Коли я маю випробування у житті, робота над сімейною історією приносить мені відчуття, що мої предки завжди зі мною і вони допоможуть мені подолати важкі часи, як і обіцяв старійшина Беднар.

Як знаходити свої сімейні історії

Збирайте історії про те, що любили робити ваші предки. Допоможіть вашим предкам ожити і знаходьте, що у вас з ними є спільне. Яким спортом вони займалися? Яку їжу їли? Якою була їхня школа?

Поговоріть з батьками і дідусями та бабусями про історії їхнього життя. Ви можете скористатися церковною брошурою *Моя сім'я*, щоб почати збирати сімейні історії та ділитися ними. На сайті FamilySearch.org ви можете додавати фотографії, історії, джерела інформації, аудіозаписи та документи, які допоможуть іншим у вашій сім'ї познайомитися з вашими предками. Щоб почати, зайдіть на сайт FamilySearch.org та клацніть на "Memories".

ЯК СІМЕЙНА ІСТОРІЯ ЗМІНЮЄ НАС

“Коли наші серця повертаються до наших предків, щось всередині нас змінюється. Ми відчуваємо себе частиною чогось більшого, ніж ми самі. Наше природне прагнення мати родинні зв'язки задовольняється, коли священні храмові обряди поєднують нас із нашими предками”.

Президент Рассел М. Нельсон, президент Кворуму Дванадцятьох Апостолів, “Покоління, поєднані любов'ю”, *Ліягона*, трав. 2010, с. 92.

Як я записував історії своїх дідусів та бабусь

Матіас М., шт. Юта, США

Мої дідусі та бабусі живуть в Уругваї. Коли дідусь та бабуся по маминій лінії відвідували нас, я скористався нагодою, щоб поставити їм запитання і дізнатися від них історії про те, як вони стали членами Церкви. Я ніколи не чув їхні історії раніше, тож почути їх від дідуса та бабусі було надзвичайно цікаво.

Я робив нотатки, поки розпитував їх, і також записував їх розповіді на телефон, аби я міг послухати, коли знову захочу. Я завантажив аудіофайл на FamilySearch, аби інші могли отримати користь, послухавши їхню історію як зараз, так і в майбутньому.

Через кілька місяців я зміг записати і завантажити розмову з дідусем і бабусею по батьковій лінії. Я так багато дізнався, про що не знав раніше, і вони розповіли мені набагато більше про своє життя, ніж я сподівався.

Так чудово було чути, як мої дідусі та бабусі розповідають свої історії, та почути поради, які вони мають для мене. Я знаю, що те, що я приділив кілька хвилин цим розпитуванням, допоможе мені “переконати [моїх] дітей ... вірити в Христа” (2 Нефій 25:23), як це зробив Нефій для своїх нащадків у Книзі Мормона. Я знаю, що коли мої діти почують свідчення моїх дідусів та бабусь, їхні свідчення також зміцняться.

Як розпитувати членів сім'ї

Для заходу приходу ви та інші молоді люди можете дізнатися цікаві факти у старших членів сім'ї. Поміркуйте, яке запитання чи два ви хочете поставити своїм батькам або дідусям, бабусям чи іншим родичам. Тоді сядьте з ними, поставте їм запитання про їхнє життя і зафільтруйте або запишіть на свій телефон. Коли ви це зробите, то можете завантажити файли у розділ спогадів на FamilySearch.org.

Моя мета: принести 10 імен родичів до храму

Раджане С., Ямайка

Язавжди захоплювалася генеалогічною роботою, тож коли президентство території поставило перед молоддю мету зібрати 10 імен предків та виконати для них хрищення і конфірмацію у храмі—я була в захваті.

Я почала дослідження без будь-якої допомоги, але нічого не дізналася. У мене було три імені без жодної інформації, і в ту мить я відчула себе у духовному та фізичному ступорі. Я вирішила звернутися по допомогу до мами. Вона запропонувала подзвонити її мамі. Коли я зателефонувала бабусі, та була надзвичайно рада мені допомогти. Вона навіть дозволила мені бути повірником для тих імен, про які ми говорили. Я була дуже рада і дуже вдячна.

Храмова поїздка наближалася, і у мене не було імен по батьковій лінії. За кілька годин до того як я мала виїжджати, я відчула, що мені треба піти на кладовище і попросила батька зателефонувати його тітці та попросити її прийти до нас. Ми пішли на кладовище, і коли я дивилася, як батько та моя двоюрідна бабуся ходять по кладовищу, то відчула, що мене щось підштовхує до надгробків кількох з моїх предків. Я відчула їхнє бажання приєднатися до євангелії. За допомогою Святого Духа та членів сім'ї я досягнула мети. Я мала імена 16 родичів, готових для подання до храму!

Коли я поїхала до храму, то могла відчувати ентузіазм і радість моїх предків, які були готові й чекали. Під час хрищень і конфірмацій я могла відчувати, що їхні душі сповнені радістю та миром. Я була просто приголомшена, і все, чого я хотіла—це подякувати їм за те, що дали мені можливість долучитися до чогось особливого.

Як шукати імена ваших предків для подання до храму

Спробуйте зайти через Descendancy view на FamilySearch.org. Це допоможе вам побачити предків, для яких ще треба виконувати храмову роботу. Потім відгукніться на храмовий заклик до молоді: див. сторінку 54 у цьому номері. ■

1 Коринтянам 10:13

Апостол Павло навчав нас, яким чином ми спромогаємося зносити спокуси

СПРОБА (СПОКУСА)

“Супротивник ... знає де, коли і як спокушати нас. Якщо ми будемо слухатися підказок Святого

Духа, то навчимося впізнавати приманки ворога. ...

Наш успіх вимірюється не тим, як сильно нас спокушали, а тим, з якою вірою ми опиралися. Ми маємо просити Небесного Батька про допомогу і знаходити силу у Спокуті Його Сина Ісуса Христа”.

Старійшина Роберт Д. Хейлз, з Кворуму Дванадцятих Апостолів, квітнева генеральна конференція 2009 р.

Вірний Бог

Вірний—який заслуговує на довіру, відданий. Ми можемо довіряти Божим обіцанням, що Він допоможе нам зносити спокуси й уникати їх.

Полегшення

Завжди є спосіб для полегшення ситуації—зробити інший вибір, піти в інше місце, зробити щось інше. Коли вже ніщо не спрацьовує, наслідуйте приклад Йосипа з Єгипту і просто втікайте (див. Буття 39:7–12).

БІЛЬШЕ, НІЖ МОЖЕТЕ

Нам слід намагатися уникати спокус. Іноді ми ускладнюємо собі життя, не відкидаючи спокусу, як тільки вона з'являється. Як навчав старійшина Ніл А. Максвелл (1926–2004), з Кворуму Дванадцятих Апостолів: “Звичайно, Ісус помічав величезні спокуси, які поставали перед Ним, але Він не розглядав їх з одного, а потім з іншого боку. Натомість, Він негайно їх відганяв. Якщо ми плакаємо спокуси, невдовзі вони почнуть плакати нас!” (Квітнева генеральна конференція 1987 р.).

Людська

Ми можемо мати різні спокуси, але їх матимуть всі. Спокуси необхідні, бо “має бути необхідність в тому, щоб диявол спокушав дітей людських, бо інакше вони б не змогли бути вільними в собі” (УЗ 29:39).

ЩОБ ЗНЕСТИ МОГЛИ ВИ ЇЇ

Писання дають нам певні підказки, що допомагають у виконанні нашого обов'язку уникати спокуси, аби ми могли її знести:

- Будьте пильними і завжди молитесь (див. Матвій 26:41; Алма 13:28; 31:10; 34:39; 3 Нефій 18:18; УЗ 31:12).
- Покладайтеся на Ісуса Христа (див. Алма 37:33), тому що “в чому був Сам постраждав, випробовуваний, у тому Він може й випробовуваним допомогти” (Євреям 2:18; див. також Алма 7:11).
- “Упокор[теся] перед Господом (Алма 13:28) і “стере[жіться] гордині” (УЗ 23:1).
- “Прислуха[йтеся] до слова Бога, і ... міцно трима[йтеся] за нього” (1 Нефій 15:24).

13 Досягла вас спроба не інша, тільки людська; але вірний Бог, Який не попустить, щоб ви випробовувалися більше, ніж можете, але при спробі й полегшення дасть, щоб знести могли ви її.

Від редакції: Мета цієї сторінки не в тому, щоб дати всебічне пояснення вибраного вірша, а в тому, щоб спонукати вас до особистого вивчення.

Старійшина
Джеффри Р. Холланд
З Кворуму Дванадцятьох
Апостолів

ЯК ЗМІНИТИСЯ

Якщо ви згрішили і зрозуміли серйозність своїх помилок, то найскладнішим для вас буде повірити, що ви можете змінитися, що ви можете стати іншою людиною. Не вірити у це—безсумнівно є однією із вигадок Сатани з метою збентежити вас і призвести до поразки. *Покаяння*—це не якесь страшне слово. Після слова *віра* воно є тим словом у словнику християнина, яке найбільше надихає. **Ви можете змінюватися!** у праведності ви можете стати такими, якими захочете.

Єдина скарга, яку я не можу прийняти, це пригнічений, жалюгідний, нікчемний вигук: “Ну, такий уже я є”. Якщо ви хочете поговорити про те, що може пригнічувати, то саме це пригнічує мене. Будь ласка, припиніть казати “Такий уже я є”. Я чув це від надто великою кількості

людей, які хотіли грішити і називали це психологією. І я використовую слово *грішити*, маючи на увазі багато звичок, які ведуть до смутку, сумнівів та розпачу.

Ви можете змінювати все, що хочете змінити, і ви можете це робити дуже швидко. Це ще одна брехня Сатани—вірити, що треба чекати довгі роки й навіть вічність, аби покаятися. Для покаяння потрібно саме стільки часу, скільки необхідно, щоб сказати: “Я змінюся” і змінитися. Звичайно ж, треба буде працювати над проблемами й відшкодовувати збитки. Ви можете цілковито **потратити**—а в дійсності, вам краще і потратити—**решту свого життя, підтверджуючи своє покаяння, і постійно каятися.** Однак зміна, зростання, оновлення і покаяння

можуть настати для вас так само миттєво, як це сталося з Алмою та синами Мосії.

Зрозумійте це правильно. **Покаяння не є легким, або безболісним, або зручним.** Воно може бути пекельно гірким. Але лише Сатана змусить вас думати, що необхідне і обов'язкове визнання гріха є гіршим за постійне перебування в гріху. Лише він скаже: “Ти не можеш змінюватися. Ти не змінишся. Це надто довго і надто важко. Облиш. Облиш. Не кайся. Ти такий, який ти є”. Це, мої друзі, брехня, породжена відчаєм. Не піддавайтеся їй. ■

З виступу під час духовного вечора в Університеті Бригама Янга 18 березня 1980 р.

МІСЦЕ ДЛЯ НАС

ДЕСЯТИНА І НЕОЧІКУВАНЕ БЛАГОСЛОВЕННЯ

Ябула членом Церкви лише один місяць, коли сплатила свою першу повну десятину. У моїй сім'ї лише я належала до Церкви, тож усім їм було важко зрозуміти закон десятини. Моя мама відмовляла мене платити десятину і хотіла, щоб натомість я віддавала гроші їй.

Одного разу перед тим як іти на роботу, я побачила, що у холодильнику не було їжі й мені доведеться купити щось поїсти. У мене з собою не було грошей, тож я попросила маму позичити мені гроші на обід. Вона відмовилася і сказала, що у мене немає грошей, бо я сплатила десятину.

Я пішла взяти Книгу Мормона і сказала їй, що ця книга забезпечить моє денне живлення—духовне живлення. Я розкрила книгу перед мамою і знайшла 100 песо (достатньо для скромного обіду), які були між сторінками. То було диво—я не клала ті гроші в Писання. Я засвоїла великий урок: хоча виклики і спокуси є повсюди, я завжди матиму благословення, якщо плачу повну десятину і дотримуюся заповідей. ■

Монтсеррат Л., Федеральний округ, Мексика

ЧАС ДЛЯ ХРАМУ

Як тільки мені виповнилося 12, я отримав першу храмову рекомендацію. Я ніколи не забуду першого відвідування храму. Я відчував надзвичайний спокій. Хоча моє місто на півдні Тайваню було на відстані чотиригодинної подорожі від храму, я вирішив їздити до храму раз на місяць у храмовий день нашого колу. Я їздив навіть тоді, коли ніхто не міг поїхати зі мною.

Невдовзі я почав запрошувати з собою друзів з Церкви. Хоча спочатку вони не виявляли великої

зацікавленості, зараз вони їздять кожного місяця. Багато людей у нашому приході також почали їздити до храму. Зараз, незалежно від того, як часто наш приход планує храмові поїздки, багато людей бере в них участь—більше, ніж будь-коли в нашому колі.

Невдовзі після мого рішення їздити до храму щомісяця, моя сім'я вирішила їздити кожного місяця також. Навіть коли у школі бувають контрольні наступного дня після поїздки до храму, ми з

сім'єю їздимо регулярно. Ось уже сім років як я часто відвідую храм разом зі своєю сім'єю. Храм—це дім Господа, і ми знаємо, як важливо відвідувати храм. ■

Чі-Юн-Ліу, Тайнан, Тайвань

Надсилайте ваші улюблені уривки з Писань або випадки з життя, які зміцнили вашу віру, на liahona.lds.org або електронною поштою на liahona@ldschurch.org. Вкажіть назву вашого приходу і колу та додайте дозвіл ваших батьків на публікацію.

“Як я можу знаходити час для церковних заходів, домашніх сімейних вечорів та особистого вивчення Писань, якщо домашні завдання забирають так багато часу?”

Уявіть, що кожного дня ви харчуєтеся лише морозивом. Здається, що це прекрасно—аж поки ви не починаєте почувати себе не дуже добре. Але хіба ви будете здорові, якщо їстимете лише брокколі? Ні, щоб бути здоровим, ваше харчування має бути збалансованим і різноманітним.

А тепер подумайте про велику кількість заходів у своєму житті. Наша духовність, стосунки та освіта—усі ці складові є ключем до нашого зростання. То якою ж має бути пріоритетність цих важливих складових?

Погляньте, що є найбільш важливим для вас прямо зараз, і молитесь, щоби знати, на чому зосередитися. Старійшина М. Рассел Баллард, з Кворуму Дванадцятьох Апостолів, заохочує: “Коли складаєте список щоденних справ, перш за все пам’ятайте про священні завіти, які ви уклали з Господом”¹. Усе складеться добре, якщо ви поставите Господа на перше місце.

Пам’ятайте, що “є дещо краще, і навіть найкраще”². Намагайтеся через Святого Духа приймати рішення стосовно того, що є найкращим. Перш ніж виконувати домашнє завдання, ви можете витерти сльози братику чи сестричці, але відвідування спільного заходу для молоді має бути пріоритетнішим за перегляд кінофільму з друзями. Ви можете також визначити, що відволікає увагу у вашому житті. А як ви дивитеся на те, щоб присвятити час вивченню Писань до того як спілкуватися з друзями у Facebook?

ПОСИЛАННЯ:

1. М. Russell Ballard, “Keeping Life’s Demands in Balance,” *Ensign*, May 1987, 14.
2. Даллін Х. Оукс, “Добре, краще, найкраще”, *Ліягона*, лист. 2007, с. 105.

А понад усе, не забувайте покладатися на Господа, якщо вам потрібні сили, аби “ходити і не помуч[итися]” (див. Ісая 40:31).

Просто робіть це

Якщо ви лише скажете: “О, я це зроблю, коли буде час”, тоді Сатана вас спокушатиме ніколи цього не робити. Приділіть конкретний час для цих надихаючих духовних заходів, навіть якщо це означає відмовитися від інших заходів.

Аллісон Р., 20 років, шт. Юта, США

Знайдіть час для важливого

Якщо ми не можемо знайти час для євангелії, це означає, що ми робимо надто багато і нам треба трохи пригальмувати. Необхідно планувати заходи, які стосуються євангелії та наших обов’язків. Таким чином у нас буде час для євангелії та для того, що дійсно важливе.

Ноа Х., 13 років, шт. Аризона, США

Почніть з вивчення Писань

Я вивчаю Писання до того, як починаю виконувати домашнє завдання. Якщо ви вивчаєте Писання до того, як візьметься за шкільні завдання, то будете більш пильні та зможете запам’ятати більше інформації. Стосовно щотижневих заходів—вносьте їх до свого розкладу в першу чергу, а потім додавайте все, на що вистачить часу між ними.

Старійшина Кларк, 20 років, Чилійська місія Концепсьйон

Плануйте свій час

Коли я був студентом, мені було нелегко планувати свій час. Але я писав розклад, щоб спланувати свої щотижневі заходи, серед яких були заняття, ранкові духовні думки з сусідами по кімнаті, особисте вивчення Писань, заняття в інституті та інше. Я також розміщав їх на шкалі відповідно до їхньої важливості. Планування заходів допомогло мені побороти зволікання.

Деніел А., 19 років, Его, Нігерія

Пам'ятайте про вічне

Я намагаюся не забувати мамині слова: слід ставити на перше місце те, що триває всю вічність (на відміну від тимчасового, що триває лише якийсь час). Я зрозуміла, що коли ставлю Бога на перше місце, решта справ розташовуються у належному порядку. Я впевнена, що коли ми виконуємо Божу роботу, Бог допомагатиме нам виконувати нашу.

Вайшалі К, 18 років, Ангра Прагеш, Індія

Працуйте мудро

Коли я повертаюся додому зі школи, то виконую домашні завдання, аби все встигати в школі й мати більше часу на церковні заходи. Ще одне, що дійсно допомагає—моя мама складає розклад, де вказує час для виконання кожної справи, яку я виконуватиму кожного дня. Тоді мені легше брати участь у заходах, виконувати домашні завдання та читати Писання.

Ракель О., 13 років, Сан-Пауло, Бразилія

Складіть розклад

Як тільки ви прокидаєтеся, то можете почитати Писання, хоча б кілька віршів.

Це може означати, що треба прокидатися на п'ять хвилин раніше, щоб почитати Писання. Для сімейного вивчення відведіть час разом із сім'єю, коли ви всі можете відірватися від своїх справ і разом повчитися. Щодо молодіжних заходів, то час уже встановлено, тож просто ідіть та спілкуйтеся з молоддю у своєму приході.

Елена Ф., 15 років, шт. Айдахо, США

Ставте Господа на перше місце

Уміння розставляти пріоритети допомагає нам мати час для всього, що потрібно робити, головним чином для Господніх справ. Серед головних пріоритетів для мене було відвідування семінарії кожного дня. Коли я ходила до ранкової семінарії, а потім йшла до школи, то здавалося, що день має більше ніж 24 години на добу.

ДЖЕРЕЛО ЩАСТЯ

“Сила приходить не шляхом надмірної активності, але шляхом зосередженості на міцній основі істини і світла. Ця сила приходить тоді, коли ми приділяємо увагу й зусилля основам відновленої євангелії Ісуса Христа, коли ми звертаємо увагу на божественні речі, що мають найбільше значення”.

Президент Дітер Ф. Ухтдорф, другий радник у Першому Президентстві, “Про найважливіше”, *Ліягона*, лист. 2010, с. 22.

Шкільні завдання були легшими, вивчення Писань—особисто та з сім'єю—стало приємністю. Якщо ми не забуваємо ставити Господа на перше місце у житті, це допомагає нам бачити решту всього в іншому світі й встановлювати пріоритети та досягати цілей.

Біанка С., 19 років, Пайсанду, Уругвай

НАСТУПНЕ ЗАПИТАННЯ

“Як я можу попросити своїх друзів не говорити погані чи неналежні речі про інших людей?”

Надсилайте свої відповіді і, за бажанням, фотографію високої роздільної здатності до 15 березня 2017 року на liahona.lds.org (клацніть на “Submit an Article” (Надіслати статтю), або електронною поштою на адресу: liahona@ldschurch.org).

Будь ласка, додайте наступну інформацію: (1) П.І.Б., (2) дату народження, (3) назву приходу або філії, (4) колу або округу, (5) ваш письмовий дозвіл і, якщо вам менше 18 років, письмовий дозвіл батьків (можна в електронному вигляді) на публікацію вашої відповіді та фотографії.

Відповіді можуть бути відредаговані для більш стислого чи ясного подання інформації.

КОЛИ ПЛАН

СТАВ РЕАЛЬНИМ

Раптом план спасіння перестав бути просто схемою.

Він став джерелом надії та втішення.

Алісса Холм

“Зapiшіть перелік усіх ваших талантів та виберіть один, про який ви нам розповісте”,—сказала сестра Дженсен нашому класу Лавр. Я з гордістю пояснювала, що волейбол—це мій найбільший талант і що наш наступний сезон—мій останній рік у волейболі—буде найкращим.

“Талант виявляється в різних формах. Деякі таланти є духовними дарами,—навчала сестра Дженсен.—Думаю, що Небесний Батько благословив мене здатністю любити всіх людей навколо себе”.

Сестра Дженсен випромінювала любов, куди б не йшла, і ділилася своїм свідченням у повсякденних розмовах. Її любов була щирою, доброю, подібною до Христової. Вона стала для мене більше, ніж провідником у Товаристві молодих жінок. Вона була другою матір'ю, сестрою або найкращим другом упродовж років навчання у старших класах. Ми разом ходили на концерти, за покупками і варили полуничне варення. Вона приносила мені домашній пудинг, коли мені вирвали зуб мудрості, і вона любила заходити до мене в кіоск, де я продавала морозиво. Вона працювала в моїй школі, тому також ходила на всі мої волейбольні ігри.

Через кілька місяців, під кінець літніх канікул, я прокинулася о 3 ранку через те, що дзвонив телефон. Мама відповіла на дзвінок, а потім прийшла до мене у спальню. “Дженсени потрапили в автокатастрофу, коли поверталися з сімейної зустрічі,—сказала вона.—Їхнє авто скотилося з автостради. Сестра Дженсен загинула”.

У мене впало серце. “Це неможливо,—подумала я.—Сьогодні вона мені ще надсилала текстове повідомлення. Як же може її тепер не бути?”

Я була вражена, збентежена і сумна одночасно. Через кілька хвилин полилися сльози, а мама обіймала мене, поки я плакала. Спати було неможливо, тож я лежала всь в думках і сльозах аж до ранку.

Наступні тижні мене охопив такий смуток, якого я ніколи раніше не відчувала. Волейбол перестав бути для мене першочерговою справою, і я більше не чекала на початок навчального року. Усе, що раніше для мене було таким захоплюючим, тепер поглинув смуток. “Я

почувую себе пригніченою горем,—написала я одного вечора у щоденнику.—Я постійно плачу і я завжди стомлена”.

Увечері перед першим шкільним днем я лежала в ліжку і плакала, думаючи про смерть сестри Дженсен. Я втомилася від суму, і розуміла, що мені потрібна допомога, аби подолати біль. Мені потрібно було помолитися.

“Будь ласка, допоможи мені зрозуміти, чому вона померла і як я можу з цим справитися”,—молилася я.

Я мовчки стала навколішки, думаючи, чи Він відповість. Через кілька хвилин у моєму розумі події почали поєднуватися в одну картину. У серці з'явилося тепло, а розумом я відчула полегшення. Я зрозуміла, що ці думки не були моїми; Дух мене навчав.

План спасіння—проста схема, якої мене навчали з Початкового товариства—був *справжнім*. Сестра Дженсен народилася, вона мала щастя в житті, вона долала труднощі, вона ділилася своєю любов'ю, а зараз вона перебуває у духовному світі. Її дух досі існує, і я *колись* знову її побачу. Я зрозуміла, що цей план, план *щастя*, був створений, аби допомогти нам повернутися до нашого Небесного Батька, до своїх сімей, до своїх друзів. У ту мить я захотіла, як ніколи раніше, жити праведно, аби я могла знову з нею зустрітися.

Під час тих перших тижнів у школі я зосередилася на тому, що намагалася розвинути талант сестри Дженсен—любити кожного. Коли я зосередилася на тому, щоб любити інших людей, мій біль почав поступово зникати, і я відчула більше радості. Я зрозуміла, що ми можемо виявляти свою любов до інших багатьма способами: вислухати, усміхнутися, чимось пригостити або зробити комплімент. Це ті маленькі речі, які сестра Дженсен робила для мене, тож найкращий спосіб пам'ятати її—це виявляти таку любов, яку мала вона.

Хоча сестра Дженсен пішла з життя, я завжди відчуватиму її любов. Намагаючись щодня виявляти трохи більше любові іншим людям, я живу так, як жила вона—і я крок за кроком наближаюся до зустрічі з нею. ■

Автор живе в штаті Юта, США.

*“А ви один до одного будьте ласкаві”
(Ефесеянам 4:32).*

Був чудовий шкільний день. Джефф під час усієї перерви грав драконами зі своїм другом Беном. Після двох років у новій школі Джефф був радий, що нарешті знайшов справжнього друга. Бену подобалося те ж саме, що й Джеффу, і їм завжди було про що поговорити.

Коли Джефф прийшов додому, то побачив, що на нього чекає мама. Вигляд у неї був зовсім не радісний. З його обличчя зникла усмішка. “Джеффе,— сказала мама,— сьогодні мені дзвонила директор школи. Вона сказала, що ти дражниш одного хлопчика у вашому класі”.

“Я цього не робив”,— сказав Джефф. Він знав, що дражнитися—це погано. Це засмучує і залякує людей. Джефф ніколи цього не робив.

“Ти впевнений?— запитала мама. Вона підсунулася, щоб Джефф сів біля неї на дивані. —Директорка розповіла, що ви з Беном прогнали Сема, сказавши, що він не з вашої компанії, і що ви його не приймете, поки він не стрибне з гірки”.

Джефф похнюпився. Сем просився погратися з ними майже кожен день. Але Бен був його найкращим другом, і їм подобалося гратися удвох. Це ж не означає, що він дражнить інших, хіба не так?

“Що поганого в тому, що ми з Беном граємося удвох?”— запитав Джефф. Здавалося несправедливим, що хтось вважає, що він дражниться, лише тому, що він грається зі своїм найкращим другом.

“Ви й так можете багато часу проводити вдвох разом. Але коли підходить Сем, то було б краще, якби ви приймали його в гру, аби він не був самотній. Директорка сказала, що ви дражнили його через те, що він не стрибнув з гірки”.

“Я не дражнив!”— сказав Джефф. Але Бен дражнив. І він сміявся.

“Пам’ятаєш, що ти відчував, коли ми щойно переїхали?”— запитала мама.

Джефф кивнув головою. Спочатку в школі було так

Я? Дражн- юся?

самотньо. Він так довго молився, щоб знайти хорошого друга.

“Що ти очікував від інших?”— запитала мама.

“Мені хотілося, щоб вони запросили мене погратися з ними на перерві. Або сіли біля мене під час сніданку”.

“Як чудово, що у тебе тепер є такий хороший друг,— сказала мама.— Ти можеш бути людиною, яка допомагає тим, хто почувається самотньо, як і ти колись. Я збираюсь дати тобі завдання. Я хочу, щоб завтра ти дізнався три цікаві факти про Сема. А потім після школи розкажеш мені”.

“Мабуть, це я зможу зробити”,— відповів Джефф, потупившись на свої черевики. Він не хотів дражнитися. Він хотів бути добрим, як Ісус. Завтра він зможе попросити у Сема вибачення. І він зможе сказати Бенові, що хоче гратися і з Семом також.

“Слухай,— сказала мама. Вона взяла Джеффа за підборіддя.— Ти хороший, добрий хлопчик. Семо-ві пощастить мати такого друга. А ще знаєш? Я впевнена, що і ти побачиш, як тобі також пощастило мати Сема за друга”.

Джефф трохи повеселішав. Бен міг залишатися його найкращим другом. Але теж не завадить мати ще одного друга. ■

Автор живе в штаті Юта, США.

ЗАВДАННЯ НА ВИЯВ ДОБРОТИ

- ☐ Дізнайся три цікаві факти про людину, яку ти не знаєш досить добре.
- ☐ Подумай, що зробив би Ісус. Намурикай мелодію пісні Початкового товариства, наприклад “Якби був Спаситель поруч”.
- ☐ Тобі не треба бути найкращим другом кожному, але ти можеш виявляти доброту. Зроби щось приємне іншій людині, з якою у тебе не дуже хороші стосунки.

Ділитися любов'ю з друзями

Деван Дженсен, шт. Юта, США

Привіт!

Мене звуть Ренталін.

Я живу на острові Вено в Тихому океані.
Це один з багатьох островів у лагуні Чуук.
Я виявляю свою любов до друзів, танцюючи з
ними, співаючи та запрошуючи їх до церкви.

ПІСНІ ЛЮБОВІ

Ми з друзями любимо співати разом. Мої улюблені пісні—“За мною перший крок”, “Я—Божеє дитя” і “Люблю на храм дивитись”. Я люблю свою сім’ю і хочу поїхати до храму, щоб з нею запечататися.

ЗАПРОШУВАТИ СВОЇХ ДРУЗІВ

Я запрошую своїх подруг Деміну та Сіну до церкви, й іноді вони приходять зі мною. Я сподіваюся, що одного дня вони охристяться.

ПЕРЕЛІК СПРАВ РЕНТАЛІН ДЛЯ ВИЯВУ ЛЮБОВІ

- Запрошувати друзів до церкви.
- З радістю співати і танцювати з ними.
- Зближуватися зі своєю сім'єю.
- Дружити з місіонерами.

ТАНЕЦЬ ПРО ДРУЗІВ

Разом з друзями я навчаюся балету від сестри Харді, однієї з місіонерок. Ми розучуємо балет про дівчинку на ім'я Лілі, яка загубилася на острові, і їй потрібні друзі, які покажуть дорогу.

ВІДВІДУВАННЯ КУЗЕНІВ

Я люблю своїх кузенів! Я подорожую човном, щоб побачитися з ними на острові Романум. Мій дядько і кузени керують човном. Вони також возять місіонерів між островами.

ДОПОМАГАЙТЕ НАПОВНЮВАТИ СВІТ ЛЮБОВ'Ю!

Як ви наслідуете Ісуса, виявляючи любов? Надішліть нам зображення серця з історією та фотографією та з дозволом від ваших батьків. Надсилайте через сайт liahona.lds.org (клацніть на "Submit an Article") або електронною поштою liahona@ldschurch.org.

Чемпіон з множення

*Контрольна
наближалася.
Але у Луки був план.*

Джессіка Ларсен

Грунтується на справжніх подіях

*“Люби Господа, виконуй свою частку”
(Children’s Songbook, 9).*

Сім на дев’ять—шістдесят три. Шість на вісім ...
сорок два? Ні, неправильно!

Лука сердито стер свою відповідь.

—Час вичерпано!— сказала вчителька Луки.—
Всі здають свої роботи.

—Ой, ні!— подумав
Лука.— Я навіть не всі завдання виконав!

Лука зітхнув, здаючи свою контрольну. Йому
треба було набрати 90 балів за час, відведений для
контрольної, аби здати таблицю множення і стати
чемпіоном з множення в класі, але він не знав, як
йому цього досягнути.

“Одного разу я хотіла навчитися ходити по рукоходу, але впала. Тож я знову спробувала, але знову впала. Я змогла дістатися лише до третьої перекладини. Я молилася Небесному Батькові, щоб Він допоміг мені бути сміливою. Після молитви я відчула, що можу спробувати ще раз. Цього разу я дісталася до четвертої перекладини! А потім до п'ятої! У мене виходило все краще! Я знала, що Небесний Батько допоможе мені бути сміливішою, аби я могла вдосконалюватися”.

Лілі С., 7 років, шт. Арканзас, США

Того вечора під час сімейного вивчення Писань тато читав з Учення і Завітів: “Отже, якщо ви проситимете у Мене, ви отримаєте; якщо ви стукатимете, вам буде відчинено” (УЗ 6:5).

Лука раптом підняв голову. То була відповідь! Молитва!

Лука почав молитися кожного дня, щоб мати високий бал за контрольну на таблицю множення. Це, мабуть, спрацює. Це *має* спрацювати. Він нарешті стане чемпіоном з множення!

У вівторок Лука прийшов додому зі школи і сховавши баскетбольний м'яч.

—Тобі допомогти з уроками?— запитала мама.

—Ні! Я вже про все потурбувався!— сказав Лука, вибігаючи у двері. Він настільки вірив у молитву, що навіть не взяв з собою навчальні картки, щоб позайматися математикою.

Коли настала п'ятниця, Лука був упевнений, що матиме хороший результат з контрольної. Однак коли він сів, щоб писати її, відповіді не з'являлися в голові, і він написав так погано, як ніколи!

Лука йшов додому з автобусної зупинки з опущеною головою. Він молився так сильно, щоб стати чемпіоном з множення. Чому Небесний Батько не відповів на його молитву?

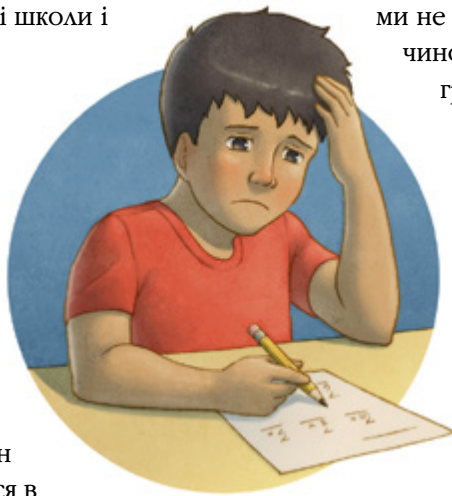
Коли він прийшов додому, то кидав баскетбольний м'яч, доки тато не прийшов з роботи. Тато посигнавив, під'їжджаючи до будинку.

—Як справи у школі?— запитав тато.

—Не дуже добре,—сказав Лука, дивлячись у підлогу.— Я не можу здати контрольну з таблиці множення.

—Мені шкода це чути,—сказав тато. Він підняв руки, щоб впіймати м'яч.

—Я мав її написати!— сказав Лука.— Я молився і все таке. Тату, ти сказав, що Небесний Батько відповідає на молитви. Він точно не відповів на мою молитву сьогодні!

—Чи ти тренувався з картками?— запитав тато.

—Ні.

—А взагалі ти вчився?

—Ні,—сказав Лука.— Але ж я молився весь тиждень!

Тато вдарив кілька разів по м'ячу і поглянув на Луку. —Знаєш, таблиця множення—це як баскетбол. Як ти навчився так добре грати?

—Я тренувався,—сказав Лука.

—Так. Тож коли ми молимося Небесному Батькові і просимо про допомогу перед грою, ми не молимося, щоб Він чудесним чином допоміг тобі стати кращим гравцем у баскетбол. А про що ж ми молимося?

—Особисто я про те, щоб пам'ятати те, над чим працював,—сказав Лука.

—Саме так. Молитва найкраще працює, коли ми виконуємо свою частину і також просимо Небесного Батька допомогти нам,—сказав тато.

—Тож моя частина полягала в тому, щоб працювати над своїми навчальними картками?— запитав Лука.

—Саме так,—сказав тато, передаючи м'яч Луці.

Лука, тяжко зітхнувши, зробив кидок. М'яч вдарився об кільце й відлетів. —Що ж. Треба ще багато працювати. Але я думаю, що можу старанно навчатися і просити Небесного Батька про допомогу.

—Саме так!— сказав тато.— Отже ти готовий до невеличкого двобою?

Лука усміхнувся і вибив м'яч у тата. —Так, звісно. Якщо лишень ти допоможеш мені в той же час навчатися.

—Почали,—сказав тато.— Шість на вісім. Скільки?

—Сорок вісім!— сказав Лука і зробив ще один кидок. Цього разу м'яч потрапив у кільце.

Невдовзі за допомогою навчання і молитви він стане чемпіоном з множення. ■

Автор живе в штаті Техас, США.

Старійшина Гарі Е. Стівенсон
З Кворуму Дванадцятьох Апостолів

Що таке ключі священства?

Ключі священства—це не ті ключі, до яких ви можете доторкнутися або взяти їх у руку. Священство—це влада або дозвіл діяти від імені Небесного Батька. Ключі священства дозволяють провідникам Церкви скеровувати застосування священства на землі.

Ісус Христос має всі ключі священства. Коли Церкву було відновлено, Він дав ключі священства Джозефу Сміту, щоб той став Його пророком. Перше Президентство і Кворум Дванадцятьох Апостолів має ці ключі в наш час.

Перше Президентство і Кворум Дванадцятьох Апостолів скеровує те, яким чином застосовується священство, щоб благословляти дітей Небесного Батька. Вони делегують, тобто дають певні ключі священства, єпископам і президентам філій.

Завдяки тому, що ключі священства є на землі, ми можемо бути охрищені й конфірмовані, отримати благословення священства, коли ми хворіємо, і запечатуватися в храмі.

Залишені на вулиці!

Стояв мороз, і холодне повітря щипало за щоки й носи сім'ю Стівенсонів. Вони чудово провели день, катаючись на лижах, і тепер прямували через сніг до свого автомобіля. Усім дуже хотілося сісти в машину й зігрітися біля обігрівача.

Але коли старійшина Стівенсон засунув руку в кишеню, ключів там не було! “Де ж ключі?”—подумав він. Усі з нетерпінням чекали, коли він відчинить машину. Без ключів вони залишаться на вулиці! Вони не можуть відкрити двері або завести машину. Вони не можуть увімкнути обігрівач.

Перше, що зробив старійшина Стівенсон,—це помолився. Він просив у Небесного Батька допомоги в пошуках ключів. Потім він почав напружено думати, де міг їх загубити. Потім він пригадав стрибок з трампліна, який зробив того дня. “Може, ключі десь там, у снігу”,—подумав він.

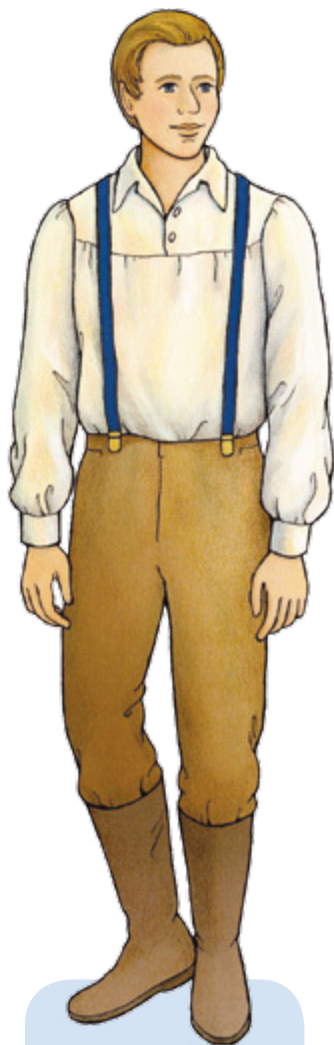
Частина сім'ї повернулася зі старійшиною Стівенсоном на вершину спуска і всі вони з'їхали до самого низу. Коли вони дісталися нижньої точки трампліна, сонце почало сідати. Вони шукали ключі, а надворі сутеніло. На їхній подив, вони знайшли ключі до настання темряви!

Те, як вони молилися й шукали ключі від машини, нагадало старійшині Стівенсону, що Небесний Батько не залишить нас на холоді. Він дає ключі священства і повноваження провідникам Церкви. Це допомагає їм безпечно вести нас до Нього додому. ■

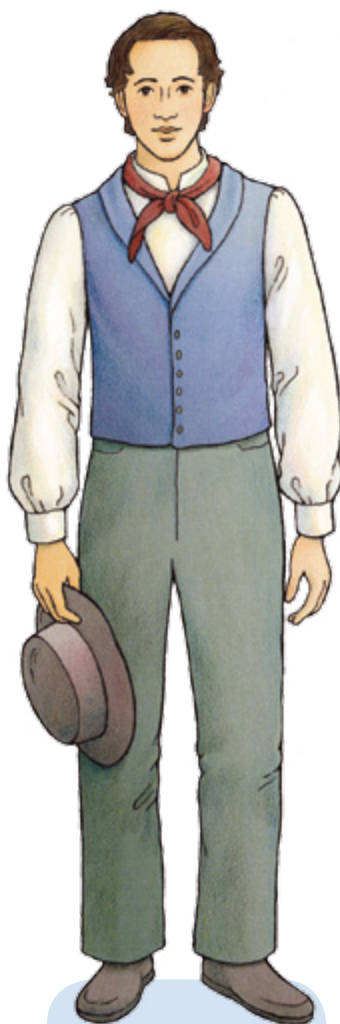

Обряд хрищення і СВЯЩЕНСТВО ВІДНОВЛЕНО

Скористайтесь фігурками з Писань, щоб ділитися оповіданнями з історії Церкви.

Джозеф Сміт

Олівер Каудері

Олівер Каудері допомагав Джозефу Сміту перекладати Книгу Мормона. Коли Джозеф Сміт промовляв вголос переклад Писань, Олівер їх записував. Коли вони прочитали про те, що треба христитися, то запитали в Бога, як має відбуватися хрищення. У відповідь на їхню молитву явився Іван Христитель і надав Ааронове священство та навчав їх. Джозеф охрестив Олівера, а потім Олівер охрестив Джозефа. Пізніше Петро, Яків та Іван надали Джозефу та Оліверу Мелхиседекове священство.

КАРТКИ З ЦИТАТАМИ З КОНФЕРЕНЦІЇ

Ось кілька наших улюблених цитат з жовтневої генеральної конференції!

**“Небесний Батько
знає і любить кожного
з вас, і Він завжди
готовий допомагати”.**

Старійшина Рональд А. Разбанд

**“Все буде
зроблено
правильно. Все
буде добре”.**

Президент Дітер Ф. Ухтдорф

**“Молитва—
це дар від
Бога. Нам
ніколи
не слід
відчувати
себе
загубленими
чи
самотніми”.**

Сестра Керол Ф. Мак-Конкі

**“Єдина
думка про
нас, яка має
значення,—це
що Небесний
Батько думає
про нас”.**

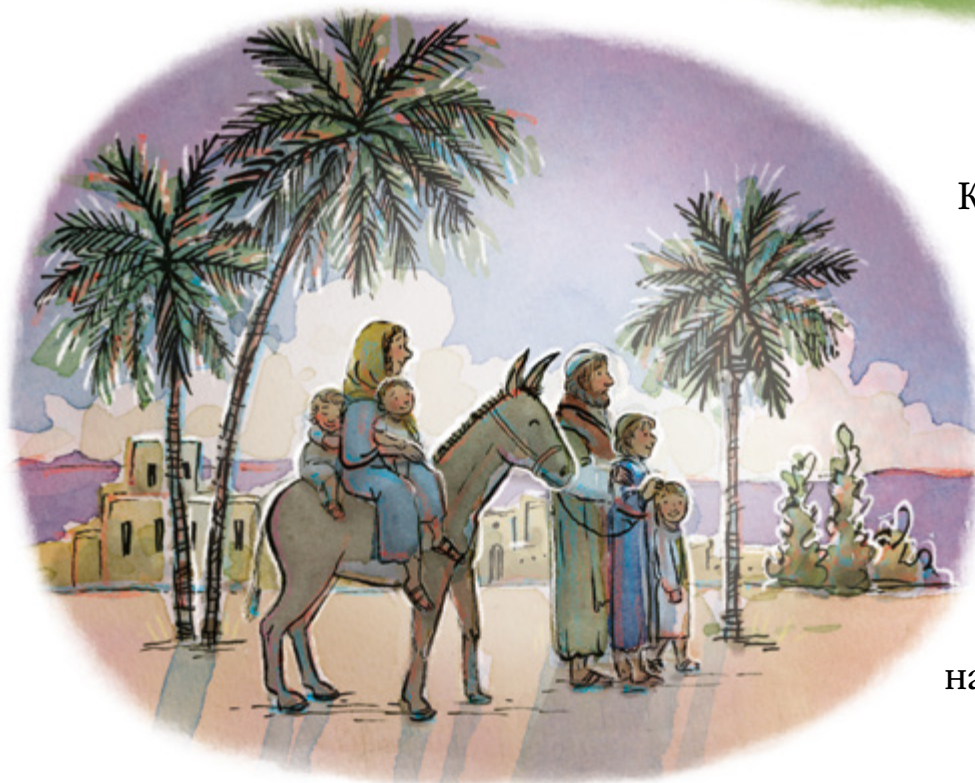
Старійшина
Дж. Девн Корніш

Коли Ісус був дитям

Кім Уебб Рейд

Коли Ісус був дитям,
Він жив з Марією,
Йосипом та Своїми
братами і сестрами.
Він навчався від своєї
сім'ї та від Свого
Небесного Батька бути
мудрим і сильним.

Кожного року Ісус
разом із сім'єю
ходив у довгу
подорож до
Єрусалима.
Вони ходили
туди, щоб
святкувати
свято, яке
називалося Пасха.

Одного року,
коли настав
час іти додому,
Марія та Йосип
подумали,
що Ісус іде з
друзями. Минув
день, і вони
помітили, що
Його немає.
Де ж Ісус?

Марія та Йосип поспішили назад до міста, щоб пошукати Ісуса. Вони
знайшли Його у храмі. Він навчав чоловіків Писанням та відповідав
на їхні запитання. Чоловіки були здивовані Його мудрістю.

Ісус сказав, що залишився у храмі служити Своєму Небесному Батькові. Ми можемо вивчати Писання і розповідати іншим людям про Ісуса. Потім ми також будемо служити Небесному Батькові! ■

Лука 2:41-52

Я можу виявляти любов до інших людей

Старійшина
Джеймс Е. Талмейдж
(1862–1933)
З Кворуму Дванадцятьох
Апостолів

ПРИТЧА ПРО НЕМУДРУ БДЖОЛУ

*Скільки з нас є мудрішими за
немудру бджолу?*

ІНОДІ МЕНІ ДОВОДИТЬСЯ ВИКОНУВАТИ роботу, яка вимагає тиші та уса-мітнення. ... Найбільш улюбленим прихистком для мене є кімната на верхівці вежі великої будівлі. ... У цю кімнату нелегко дістатися, тож в ній відносно надійно можна себе убезпечити від людського вторгнення. ...

Але буває так, що мене хтось відвідує, особливо влітку; бо коли я сиджу з відкритими вікнами, час від часу залітають комахи і підселяються в цю кімнату. ...

Одного разу з пагорбів, розташованих неподалік, до мене залетіла дика бджола, і упродовж години чи більше я час від часу чув приємне дзижчання. Маленьке створіння зрозуміло, що потрапило в полон, але всі зусилля знайти вихід у напіввідчиненому вікні були невдалими. Коли я збирався закрити кімнату і йти додому, то широко відкрив вікно і намагався скерувати, а потім вигнати бджолу на волю та в безпеку, добре знаючи, що якщо вона залишиться в кімнаті, то помре, як і інші комахи, які потрапляли в цю пастку і гинули через сухість повітря в кімнаті. Чим більше я

намагався вигнати її на волю, тим сильніше вона протидіяла і опиралася моїм зусиллям. Її колись спокійне дзижчання перетворилося на сердите гудіння; її метушлива траєкторія стала небезпечно ворожою.

Потім вона зненацька налетіла на мене й ужалала за руку—ту руку, яка скеровувала її до визволення. Зрештою вона сіла на підвіску, прикріплену до стелі, де я не міг їй ні допомогти, ні зашкодити. Гострий біль, спричинений її болючим укусом, викликав у мене швидше сум, ніж злість. Я знав про неминуче покарання за її помилковий спротив і зухвалу поведінку, і я мав залишити це створіння напризволяще. Через три дні я повернувся до кімнати і знайшов на письмовому столі засохлу мертву бджолу. Вона заплавила за впертість своїм життям.

З огляду на обмежене бачення і егоїстичне розуміння бджоли я

був супротивником, наполегливим переслідувачем, смертельним ворогом, налаштованим знищити її, хоча, насправді, я був її другом, який пропонував врятувати життя, що опинилося в небезпеці через її власну помилку. Я намагався визволити її, якою б вона не була, від ув'язнення смерті та знову випустити на свіже повітря—на волю.

Чи набагато ми мудріші за ту бджолу, і чи не можна провести аналогію між її немудрою поведінкою та нашим життям? Ми схильні боротися, іноді емоційно і сердито, з перепонами, які, зрештою, можуть бути виявом вищої мудрості і люблячої турботи, що тимчасово порушують наш спокій заради тривалих благословень. У негарздах і стражданнях земного життя є Божественне скерування, яке лише безбожна душа може повністю заперечувати. Для багатьох людей втрата багатства була благом, щасливим засобом, що відвів або скерував їх від пут егоїстичного потурання до сонячного світла та відкритого простору незчисленних можливостей, які очікували на зусилля. Розчарування, смуток і горе можуть бути виявом всемудрої Батькової доброти.

Поміркуйте над уроком про немудру бджолу! ■

З Improvement Era, Sept. 1914, 1008–9; пунктуацію та правопис узгоджено із сучасними правилами.

往前是人多許有必

我們盼望主的
到祂看的神
的殿裡必將
祂的道教訓
我們我們是
行祂的律
因為律法必
出於錫安

**БАГАТО ЛЮДЕЙ ПІДЕ (ЗОБРАЖЕННЯ ХРАМУ
ТАЙБЕЙ, ТАЙВАНЬ), ФОТОГРАФ ЧІН ТАЇ ЧЕНГ**

"І багато людей піде і скаже: Ходімо, і давайте піднінемося на гору Господа, до дому Бога Якового; і Він навчить нас Своїх шляхів, і ми підемо стежками Його; бо вийде з Сіону закон, і слово Господа—з Єрусалима" (2 Невії 12:3).

Також читайте у цьому номері

для дорослої молоді

Як почуватися спокійно, будучи **НЕДОСКОНАЛИМ**

Часто у житті нам здається, що ми не дуже вправні.
Завдяки недосконалам ми можемо відчувати радість
у процесі зростання і знаходити силу в слабкостях.

с. 44

для молоді

с. 54

ЗНАЙДІТЬ, ПРИНЕСІТЬ, НАВЧАЙТЕ: ВІДГУКНІТЬСЯ НА ЗАКЛИК ВИКОНУВАТИ ХРАМОВУ РОБОТУ

Ви про це думали. Ви про це дізналися. А тепер
час зануритися у сімейно-історичну та храмову
роботу. Ось кілька підказок, як можна почати.

для дітей

Що таке ключі священства?

Ключі священства—це не *справжні* ключі. Але вони
дійсно відкривають для нас багато благословень,
наприклад, такі як хрищення! Читайте, яким чином.

с. 72